

บทนำ

มันเป็นคืนที่แสงมืดมิด ดวงจันทร์ถูกบดบังด้วยเมฆหนาใหญ่

ท่าในความมืด ที่แห่งหนึ่งกลับมีแสงสว่างยิ่งกว่ายามที่ดวงอาทิตย์อยู่ตรงศีรษะ เปลวไฟขนาดใหญ่ที่กำลังเต้นระบำแผดเผามากกว่าหมื่นชีวิตแห่งชนเผ่าซีเซียง

เสียงกริتر้องด้วยความเจ็บปวดดังโหยหวนกึกก้อง รวากับเสียงของวิญญาณที่ถูกทรมานอยู่ในขุมนรก เสียงเหล่านั้นทำให้ชายหนุ่มผู้เรียกขานตนเองว่าทหารกล้า ถึงกับเบือนหน้าหนีเพราะไม่อาจทนเห็นภาพเบื้องหน้าได้อีก

เด็ก สตรี หญิงตั้งครรภ์ คนชรา บุรุษ หรือแม้แต่สัตว์...ทุกชีวิตกำลังถูกแผดเผา บางร่างก็ซัดดินอยู่บนพื้น พยายามจะดับไฟที่ไร้หนทางดับ บางร่างก็ขาดใจตายเพราะไม่อาจต้านทานความเจ็บปวด ขณะที่ร่างหนึ่งถูกผูกติดอยู่กับเสาไม้อันใหญ่ซึ่งปักอยู่ตรงกลางหมู่บ้าน

ร่างนั้นคือหญิงสาวซึ่งถูกมัดขึงไว้กับเสาไม้ นางกริตร้องโหยหวนแทบขาดใจ พลางอาเจียนเพราะกลิ่นเหม็นมนุษย์ไหม้ ทั้งยังโกรธตัวเองที่ไม่อาจช่วยเหลือสิ่งใดได้ รวมถึงโกรธแค้นและเกลียด...

เกลียดมันทั้งสองคนที่ยื่นมองการเผาชนเผ่าซีเซียงด้วยเวาดานิ่งเฉย
และไร้ความรู้สึก

มันคือปีศาจ! ปีศาจที่อาศัยอยู่ในร่างมนุษย์
ดวงตาแดงก่ำของนางจ้องไปยังมันทั้งคู่ ทั้งกรี๊ดร้อง ด่าทอ และ
สาปแช่ง ทว่ามันทั้งสองหาได้สะทกสะท้านไม่ กลับยื่นนิ่งมองชีวิตเหล่านั้น
ดูท่าคล้าย

เช่นเดียวกับนางที่ถูกพวกมันบังคับให้มองพี่น้องในชนเผ่าที่ถูกเผาจน
สิ้นชีพ มองซีเซียงล่มสลาย...

ดวงจันทร์ลับขอบฟ้า ขณะที่ดวงอาทิตย์ขึ้นฉายแสง

ไร้ซึ่งเสียงกรี๊ดร้องโหยหวน ประหนึ่งว่าเสียงเหล่านั้นคือฝันร้ายแห่งคืน
ที่มีตมิด หลงเหลือไว้เพียงกลุ่มควันลอยอวลอยู่ในอากาศ ไม่ต่างจากหมอก
ควันอันพรางตา คล้ายสวรรค์กำลังจะบอกว่า...ความโหดร้ายนี้เป็นเพียงเรื่อง
ไม่จริง หรือเป็นเพียงภาพลวงตา...

ดวงตาบวมแดงของนางกวาดมองความพิศของชนเผ่า

ไม่มีแล้ว! ชนเผ่าซีเซียง...

นางเบนสายตาร่ำรานปานหัวใจถูกบดขยี้ด้วยมือที่ฝั่งหนามคม มอง
ไปยังมันทั้งสองที่ยังยืนอยู่ หนึ่งในนั้นหันหลังเดินจากไป เมื่อผลงานซึ่งปรากฏ
ขึ้นคือทุกสิ่งกลายเป็นซากด่างๆ และเหลือเพียงหนึ่งชีวิตที่ยังมีลมหายใจ

หนึ่งชีวิตนั้นคือ...นาง

มันซึ่งยังยืนอยู่เดินตรงมาทางนาง การก้าวเดินของมันช้าและหนักแน่น
มันก้าวเท้าผ่านศพแล้วศพเล่าอย่างไม่สะทกสะท้าน รวากับเดินอยู่ในทุ่งดอกไม้
ต่างๆ ที่เดินผ่านซากมนุษย์ที่ไหม้เกรียม

สองเท้าของมันหยุดลงเบื้องหน้านาง

ดวงตาสองคู่ต่างจ้องมองกัน...

นางหวอนึกถึงอดีตอันล่วงผ่าน...นางเคยรักมัน

...และมันเคยเอ่ยปากฝากรักนาง
 ทว่าน่าขำสิ้นดี...วันนี้ทุกอย่างกลับแตกต่าง
 แวตตาของนางมีเพียงความแค้น เกลียด และอาฆาต ขณะที่แวตตาของ
 มันมีเพียงความนิ่งและว่างเปล่า

“ลาก่อน”

สิ้นเสียงซึ่งแผ่วเบาปานสายลมกระซิบ ดาบสั้นที่อยู่ในมือมันก็พุ่งผ่าน
 ปาดลำคอขาว โลहितแดงสดทะลักพุ่งกระฉูดอย่างไร้ทิศทาง ร่างบางเล็กสั้น
 กระตุกตามจังหวะการพุ่งของโลहित

ดวงตาของนางจ้องตามันเขม็ง มันลงมือโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตา

“ข้ารักเจ้า รัก...ยิ่งกว่าชีวิตของข้า”

“ข้ารักเจ้า รัก...ยิ่งกว่ายวนยาง¹ รักคู่ของมัน”

“ข้ารักเจ้า รัก...จนไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้หากปราศจากเจ้า”

“ข้ารักเจ้า รัก...จนยินยอมพลีชีพติดตามอย่างไม่เสียดายหรืออาลัย
 ลมหายใจที่เหลืออยู่”

¹ ยวนยาง คือนกเบ็ดน้ำ เป็นสัตว์ที่รักคู่ของมันมาก ขึ้นชื่อด้านการบูชาความรัก ชีวิตจะมีคู่
 เพียงตัวเดียว ถ้าคู่ของมันตาย มันก็จะตรอมใจตายตาม

หวนคืนสู่กาลก่อน

กลุ่มควันเริ่มสลายตามแรงลมที่พัดผ่าน แต่กลิ่นเหม็นมุนขี้ไคร้ยังคงคลุ้งในอากาศ ร่างบางเล็กของสตรีสูงวัยค่อยๆ เริ่ร่างกายจากดงป่า เดินเท้าผ่านศพที่ไหม้เป็นตอตะโกจนยากจะคาดเดาว่าเป็นผู้ใด ดวงตาของนางว่างเปล่า ใบหน้าซีดขาว มือเหยียนทั้งสองข้างประสานกันอยู่เหนือช่วงท้อง

การย่างก้าวหยุดลงตรงหน้าร่างของสตรีนางหนึ่ง ร่างนี้หาได้มอดไหม้เช่นศพอื่นไม่ แต่กลับขลิบไปด้วยโลหิตซึ่งบางส่วนเริ่มจับตัวแข็งจนแห้งกรัง ดวงตาที่ผ่านโลกมาอย่างยาวนานจดจ้องดวงตาของร่างไร้วิญญาณซึ่งเบิกโพลง และอัดแน่นด้วยความเสียใจ ทุกข์ และแค้น

“องค์หญิง...”

เสียงที่เปล่งออกมาแผ่วเบาราวกับควันไฟ มือเหยียนค่อยๆ เอื้อมไปปิดดวงตาที่เบิกโพลง ทว่าดวงตาคู่นั้นยังคงแข็งค้าง

“ไม่เป็นไร”

นางเอ่ยแล้วเคลื่อนกาย ค่อยๆ แก้มเชือกที่ถูมัดอย่างยากลำบาก เมื่อเชือกหลุดออก สองแขนของแม่เฒ่าก็รั้งประคองร่างบางเล็กของผู้ถูกเรียกขานว่าองค์หญิง ก่อนจะลากร่างไร้วิญญาณนั้นเดินลัดเลาะไปสู่บ้านหินหลัง

หนึ่งซึ่งอยู่ในดงป่า บนปลายยอดหลังคาคือหินขาวที่ทอแสงส่องประกาย
แตกต่างจากหินทั่วไปยิ่งนัก

แม่เฒ่าค่อยๆ ลากร่างไร้วิญญาณเข้าไปในบ้าน ลากไปสู่ห้องบูชาเทพเจ้า
แล้ววางร่างนั้นไว้บนพื้นตรงกลางห้อง เบื้องหน้าคือรูปวาดเทพเจ้าประจำ
ชนเผ่าซีเซียง พระพักตร์สีดำ พระโอษฐ์สีสีแดง พระเนตรใหญ่กว้างแดงก่ำ
ไม่ต่างจากดวงตาขององค์หญิงอันประอะเบือนไปด้วยโลหิตที่เริ่มแห้งกรังมาก
ขึ้น

“รอนอ่อนนะเพคะ”

นางเอ่ยกับผู้หมดลมหายใจพลางถอยออกจากห้อง ก่อนจะกลับมา
พร้อมเครื่องแต่งกายชุดใหม่ อ่างน้ำและผ้าสะอาด สองมือบิดผ้าจนหมาด แล้ว
ค่อยๆ เช็ดทำความสะอาดโลหิตบนร่าง ยามนี้แหวะละตรงรอยแผลบนลำคอ
ขาว ริมฝีปากก็เฝิ้มแน่น ดวงตาปิดลงราวกับไม่ปรารถนาจะนึกถึงความเจ็บ
ปวดของผู้ถูกกระทำ

กว่าครึ่งชั่วยาม ร่างไร้วิญญาณก็สะอาด ทั้งยังสวมชุดใหม่สีขาว ทว่า
ดวงตายังแข็งค้าง มือของแม่เฒ่าวางลงบนดวงตาคู่นั้น

“เชื่อใจหม่อมฉัน หม่อมฉันจะนำพระองค์ย้อนคืน”

สิ้นคำสัญญา มือเหี่ยวย่นก็ค่อยๆ เลื่อนลง ในครานี้ดวงตาที่แข็งค้าง
เคลื่อนไหว ริมฝีปากของแม่เฒ่าเผยยิ้มบางๆ แหวตาปรากฏภาพองค์หญิงตัว
น้อยในวัยเยาว์กำลังวิ่งเล่น พลางโบกมือพร้อมด้วยรอยยิ้มกว้าง ภาพนั้นทำให้น้ำ
ตาหลังออกทางหางตา

“เฮ้อออ...”

แม่เฒ่าถอนหายใจยาว แล้วลุกขึ้นไปจุดกำยาน และโรยเกลือ² ลงใน
กำยานนั้นด้วย ก่อนจะเดินออกจากห้องตรงไปนั่งอยู่หน้าบ้าน ม้วนกลีบบัว

² การโรยเกลือลงในกำยาน เป็นความเชื่อของชนเผ่าซีเซียง โดยเชื่อว่าวันที่ลอยขึ้นจะบริสุทธิ์
เป็นการชำระล้างจิตวิญญาณ

จุดไฟแล้วสูบ พลังเงยหน้ามองหินขาวที่อยู่บนหลังคา สลับกับมองท้องฟ้าที่
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงคล้ำ มองดวงอาทิตย์ที่ค่อยๆ ลงต่ำตามการ
เปลี่ยนแปลงของเวลา

จนกลับบัวหมดไปกว่าสิบกสิบ แม่เต่าถึงได้ลุกขึ้น ก่อนจะเดินไปหยิบ
บันไดไม้มาพาดสู่หลังคาบ้าน แล้วค่อยๆ ปีนขึ้นไป ถึงจะยากลำบากเพียงใด
นางก็มีท่าถ่อมยอ มือเหยียดยื่นหยิบหินขาวมาถือไว้ ค่อยๆ ปีนลงสลับกับการมอง
จันทร์เต็มดวงที่เปล่งแสงนวลทั่วหน้า

หินขาวถูกนำเข้าสู่ห้องบูชา นางวางหินขาวไว้บนช่วงอกของร่างไว้
วิญญาน ลุกขึ้นเดินตรงไปยังรูปเทพเจ้าแห่งชนเผ่า หยิบเอากล่องไม้แกะสลัก
เป็นรูปอักขระมนตราล้อมรอบตรีศูลมาถือไว้ ยังมีกรีซที่ดำมทำจากงาช้าง ทั้ง
สองสิ่งถูกนำมาวางไว้ข้างๆ ร่างขององค์หญิง

มือทั้งสองค่อยๆ เปิดกล่องของร่างที่นอนนิ่ง ก่อนที่มือหนึ่งจะหยิบ
กรีซ อีกมือก็ลูบแก้มขาวซีดไร้โลหิต ดวงตาที่ฉายแววเจ็บปวด แค้น และหวัง
ค่อยๆ หลังน้ำตา

ปลายกริชกดลงไปบริเวณทรวงอก หากได้มีโลหิตใดหลั่งออกมาไม่
กต กรีด ควัก...

เสียงเบาหวิวชวนขนลุกกำลังร้ายมนตร์ หินขาวเปล่งประกาย อสนีฝ่า
พาดไปทั่วแผ่นฟ้า

“ด้วยอำนาจแห่งหินขาวศักดิ์สิทธิ์³ แห่งชนเผ่าซีเซียง และหัวใจจากร่าง
อันมากล้นด้วยความแค้น จะนำทุกอย่างทวนคืนสู่วันนั้น...”

³ หินขาวศักดิ์สิทธิ์ คือหินขาวที่ตั้งอยู่บนหลังคาบ้านของคนในชนเผ่าซีเซียง เปรียบได้กับจุดรวม
จิตวิญญาน และเป็นสิ่งที่ชนเผ่าเชื่อว่า จะคอยให้ความคุ้มครอง ในอดีตเชื่อว่าหินขาวศักดิ์สิทธิ์มี
อำนาจในการช่วยให้คนตายฟื้นคืนชีพ

หนึ่ง

องค์หญิงอัปลักษณ์

รัชศกหยางกวางปีที่ 30 รัชสมัยเงินฉีเล่อฮงเต๋

วันแรกแห่งฤดูใบไม้ร่วง⁴

ดวงตาที่ปิดอยู่เบิกกว้าง ร่างบางเล็กซึ่งนอนอยู่สะดุ้งลุกขึ้นนั่ง มือขยุกขยิกที่หน้าอก รู้สึกเสียวตรงช่วงอกราวกับถูกมีดกรีด และเจ็บปวดประหนึ่งถูกกระชากหัวใจให้หลุดจากซี่ ทำให้เจ้าของร่างขมวดคิ้ว ก่อนจะสะดุ้งอีกครั้งเพราะเสียงร้องดีใจที่ตั้งขึ้นข้างกาย

“องค์หญิงฟื้นแล้ว องค์หญิงฟื้นแล้ว”

เสียงดีใจนั้นปะปนด้วยเสียงสะอื้นของนางกำนัลคนสนิทผู้มีนามว่า ‘ล่ามู’ เพยย่าขมวดคิ้วยิ่งขึ้น ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบห้อง

นางอยู่บนเตียงในห้องนอน สายตาหยุดลงที่ล่ามูซึ่งยิ้มกว้างพลางเช็ดน้ำตา มือเล็กเคลื่อนลงจากการกุมหน้าอก ริมฝีปากเฝ้มแน่น ก่อนจะยกมือขึ้นกุมขมับเพราะปวดศีรษะ

อาการปวดศีรษะเกิดขึ้นเพราะนางพยายามคิดถึงความฝันอันแสนน่ากลัว...

⁴ ฤดูใบไม้ร่วง คือต้นฤดูร้อน

ในฝันนั้น...ชนเผ่าซีเซียญูกแตกเผา ไม่เหลือแม่เพียงหนึ่งชีวิต แม่แต่ตัวนางเองก็ถูกล้างหารอย่างเหี้ยมโหดด้วยน้ำมือของชายผู้หนึ่ง...

“องค์หญิง” เสียงเรียกของล่ำมุดั้งขึ้นขัดความคิด

เพยย่าละดั่ง ทั้งร่างสิ้นสะท้านเพราะกลัวความฝันนั้น ก่อนจะรีบสะบัดหน้าราวจะขับไล่มัน แล้วหันไปสบตานางกำนัล พร้อมทั้งเอ่ยถามถึงสิ่งที่ไม่แน่ใจ

“เกิดอะไรขึ้น”

ล่ำมุก้มหน้าซ่อนแวตาทาโกรธแค้น ก่อนจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้น พลางหลุบตาซ่อนความจริง

“องค์หญิงประชวรหนักเพคะ หนักมาก...หนักจน...”

เพยย่าเอื้อมมือไปกุมมือล่ำมู รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลในคำตอบนั้น มืออีกข้างก็ยกขึ้นแตะศีรษะที่มีผ้าพันไว้ ความสงสัยบังเกิด ‘ป่วยหนัก...แล้วเหตุใดจึงมีผ้าพัน’ แม้จะสงสัยแต่ก็คิดไม่ออก ราวกับว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถูกลบเลื่อนไปจากความทรงจำ

“ล่ำมู”

เพยย่าเรียกนางกำนัลคนสนิทด้วยเสียงแหบแห้ง ล่ำมูจึงลุกขึ้นไปรินน้ำชา แล้วประคองถ้วยชามาให้ผู้เป็นนายดื่ม เมื่อได้รับน้ำ ล่ำคอกที่แห้งผากก็รู้สึกชุ่มชื้นขึ้น เพยย่ากระแอมเบาๆ

“ตอนนี้...ตอนนี้รัชศกใด ข้าอายุเท่าไร”

คำถามจากนายหญิงทำให้ล่ำมูขมวดคิ้ว ดวงตาเหลือบมองผ้าพันแผลบริเวณศีรษะ ก่อนจะตอบตัวเองว่าอาจเป็นเพราะการกระทบกระเทือนจากเหตุการณ์นั้น เมื่อนึกถึงมือก็กำแน่น จึงพยายามควบคุมน้ำเสียงให้สงบที่สุด

“ทูลองค์หญิง วันนี่คือวันคล้ายวันประสูติของพระองค์ มีพระชันษาเยี่สิบปีเพคะ ตอนนี่คือรัชศกหยางกวงปีที่ 30 ในองค์เงินฉีเล่อฮ่องเต้เพคะ”

“วันเกิด...อายุเยี่สิบปี...เงินฉีเล่อ...ฮ่องเต้” ผู้รับฟังเอ่ยทวนอย่างแผ่วเบา ก่อนจะขมวดคิ้ว “เยี่สิบปี...”

ทั้งที่คำตอบคือยี่สิบปี แต่เหตุใดกำหนดนางจึงรู้สึกกว่าชีวิตของนางนั้น ได้ผ่านผ่านช่วงวัยยี่สิบปีมาแล้ว อันที่จริงจะว่าเคยผ่านผ่านก็ไม่ถูก เพราะจำได้เพียงนางคือองค์หญิงแห่งชนเผ่าซีเซียง เมื่อครั้งปีที่แล้วหลังจากพระบิดา พระมารดาถูกสังหาร และชนเผ่าตกเป็นเมืองขึ้นของแคว้นต้าเงิน นางได้เดินทางมาเป็นองค์หญิงตัวประกันที่แคว้นต้าเงิน

เพื่อความอยู่รอดของชาวซีเซียง เพื่อย่ำไ้ทางเลือกจึงต้องเดินทางมาเป็นตัวประกันที่นี่

แล้วความรู้สึกคล้ายผ่านผ่านช่วงวัยยี่สิบปีนั้น...มาจากเหตุใดกัน

ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดศีรษะ เมื่อหลับตาก็บังเกิดภาพแทรก...ร่างของนาง กระตุกเพราะถูกสังหาร ความเจ็บปวดบริเวณลำคอและกลืนควาโลหิตที่พุ่งขึ้น นาลิก พาให้หญิงสาวอาเจียนเป็นน้ำเพราะท้องอันว้างเปล่าไร้ซึ่งอาหาร

“องค์หญิง ทรงเป็นเช่นไรบ้างเพคะ” ล่ามูรีบตรงเข้ามาลูบแผ่นหลังให้ ผู้เป็นนาย “หม่อมฉันจะรีบไปตามหมอลวง”

ยังไม่ทันที่ล่ามูจะขยับ มือเล็กขาก็เอื้อมไปดึงแขนของล่ามูไว้

“ไม่ต้อง แค่นี้นอนพักคงดีขึ้น” นางเอนร่างลงนอนบนเตียง “เปลี่ยนชุดให้ข้าที”

ล่ามูมีท่าทีลังเล แต่เมื่อเห็นแววดาร้องขอจากนายหญิงก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ตามคำสั่ง พอเสร็จเรียบร้อยก็ยั้งนั่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียง ดวงตาจับจ้อง ผู้เป็นนายอย่างไม่กล้าละสายตา น้ำตาหลังออกมาเมื่อคิดถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา หมอลวงแจ้งว่าผู้เป็นนายหมดลมหายใจไปแล้ว

“ร้องให้ทำไม” เพื่อย่าเอ่ยถามพลางยื่นมือออกไปเช็ดน้ำตาของคนสนิท “ข้าพินแล้ว”

นางก้านลสาวพยักหน้า กุมมือของผู้เป็นนายแน่น “ทรงพินแล้ว”

เพื่อย่ายิ้มอย่างอ่อนแรง ปิดเปลือกตาลงแล้วสร้างทำเป็นหลับ แต่แท้จริงแล้วในสมองกำลังครุ่นคิด ความสงสัยมากมายรุมเร้าจนนางรู้สึกอึดอัด เกิดสิ่งใดขึ้นกันแน่

เหตุใดจึงไม่รู้สึกลikeเหมือนนางอายุยี่สิบปี

เหตุใดจึงรู้สึกลikeเหมือน...นางตายแล้วฟื้น

นับแต่ฟื้นคืน เพียยกี้เก็บตัวอยู่แต่ในห้องนอน ทำมากที่สุดก็คือลุก
เดินไปยืนที่หน้าประตูตำหนัก มองดอกไม้ที่เบ่งบานล่อภมรให้ตอม หลับตา
รับแสงแดดอุ่นแห่งฤดูคิมหันต์ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในตำหนัก ทำมกลาง
สายตาทายากรู้สึกเห็นและเสียงนินทาของนางกำนัลชั้นที่ไร้ท่าทางเคารพหรือ
เอาใจใส่นาง

ดูเหมือนว่าคนเหล่านี้คงมิเห็นนางเป็นองค์หญิง

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่เพียยกี้ก็แสวงหาเป็นมิรับรู้ ด้วยขณะนี้สิ่งที่กวนใจ
นางยิ่งนักคือความสงสัยบางประการ ทุกคราที่ครุ่นคิดก็ถึงปวดศีรษะ ยังมี
อาการเจ็บหน้าอกราวกับถูกมีดกรีดและถูกควักหัวใจ ถึงกระนั้นนางก็ปฏิเสธ
ที่จะให้หมอหลวงเข้ามาตรวจ

หญิงสาวใช้ชีวิตอย่างสงบเงียบและไร้ตัวตนในตำหนักหลังเล็ก ซึ่งอยู่
ห่างไกลเกือบท้ายพระราชวัง จนกระทั่งวันหนึ่ง...พระราชโองการในฉินฉีเล่า
ฮ่องเต๋ขานประกาศีให้ทุกคนเข้าร่วมพิธีส่งพระมารดาว่าท้องครรภ์หายทเข้าสู่
ความสงบ⁵

คิวเรียวยวมดมุ่นยามน้อมรับ ด้วยไม่เข้าใจว่าพิธีนี้คือพิธีใดกัน

ลานเงินเหยาเป็นลานกว้าง หว่ายามนี้กลับมากมายไปด้วยขุนนางและ
เหล่าฝ่ายในผู้เข้าร่วมพิธี ยังมีกองไฟกองใหญ่ที่ถูกก่อในกระถางสำริดขนาด

⁵ การส่งพระมารดาว่าท้องครรภ์หายทเข้าสู่ความสงบ คือธรรมเนียมในอดีต เกิดขึ้นครั้งแรกในสมัย
ราชวงศ์ฉิน (บางตำรากล่าวว่าราชวงศ์โจว ตอนนี้อย่างไม่ได้ข้อสรุปว่าราชวงศ์ใดแน่) พระสนมผู้เป็น
พระมารดาขององค์รัชทายาทจะถูกสังหารเพื่อป้องกันการแทรกแซงอำนาจยามรัชทายาทขึ้นเป็น
ฮ่องเต้ วิธีการประหารจะใช้ผ้าแพรขาวรัดคอจนลั้นชีพ แล้วนำร่างเข้าไปในกองไฟ เชื่อกันว่าเป็น
การส่งขึ้นสู่สวรรค์ แทนการถวายพระเพลิงว่าที่ไท่โฮ่ว (ไทเฮา) ซึ่งจะได้รับการอวยยศขึ้นเป็น
ไท่โฮ่วยามที่รัชทายาทขึ้นเป็นฮ่องเต้

ใหญ่ ซึ่งบรรจรูปร่างชายกำยำได้กว่าสิบคน แสงไฟที่กำลังลุกโชติช่วงเรืองระบำพาให้เพยย่าขาสั่นยามได้เห็น ภาพเปลวไฟที่เผาผลาญคร่าชีวิตชนเผ่าซีเซียงแทรกขึ้นมาแวบหนึ่ง นางรีบสลัดภาพนั้นทิ้ง แล้วแข็งใจเดินเข้าสู่ลานพิธี

พระสนมและองค์ชายถูกจัดให้นั่งถัดจากเก้าอี้มังกรซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางดวงตากลมโตกวาดมองไปยังตั่งและเสื่อรองนั่ง⁶ ทั้งหลายที่ยังว่าง ร้างบางเล็กน้อยบนกายนั่งลงในที่ที่ถูกจัดไว้ มือทั้งสองผสานกัน ดวงหน้าหันไปทางเก้าอี้มังกร พร้อมกับกลบความหวาดหวั่นในกองไฟนั้นด้วยการกดเตา

‘พิธีนี้คือพิธีใดกัน’

ยังไม่ทันที่เพยย่าจะเริ่มเดาคำตอบ เหล่าพระสนมก็พากันมานั่งยังที่ประจำของตน สายตาเหล่านั้นมองมายังนาง ก่อนจะเบนจากไปราวกับว่าองค์หญิงเพยย่าคืออากาศธาตุ นางจำไม่ได้ว่าครึ่งปีก่อนที่นางอยู่ที่นี่ได้รับการปฏิบัติเช่นไร แต่จากสายตาของเหล่าพระสนมและนางกำนัลชั้นที่...

ดูเหมือนองค์หญิงเพยย่าแห่งชนเผ่าซีเซียงจะมีค่าไม่ต่างจากเศษดินที่ตีตปลายเท่า!

ความรู้สึกคล้ายถูกจับจ้องทำให้หญิงสาวผู้เผยยิ้มหย่นในฐานะของตนเงยหน้า ซ้อนสายตาดูขึ้นสบกับดวงตาคม

ดวงตาคู่นั้นคือดวงตาของบุรุษผู้หนึ่ง เขานั่งฝั่งตรงข้ามกับนาง ดวงหน้าหล่อเหลาคมคาย ผิวขาวเกลี้ยงดุจหยกขาวมันแพะ ผมดำขลับ เกล็ดรวบรวมครอบด้วยกวาน⁷ ซึ่งทำจากหยกสีเขียว เขาสวมชุดสีฟ้าอ่อนปักลายกิเลน บอกลให้รู้ว่านี่คือหนึ่งในองค์ชาย ริมฝีปากอิมแดงสดของเขาคิดยิ้มเล็กน้อย

เพยย่าอมยิ้มบางๆ ละสายตาจากเขาผู้หนึ่งที่เลิกมองนางเช่นกัน ก่อน

⁶ ช่วงสมัยก่อนประวัติศาสตร์จนถึงปลายสมัยเว่ยจินหนานเปยเฉา มีเพียงเก้าอี้มังกรกับเก้าอี้หงส์ เก้าอี้มังกรมีหลายตัว แต่เก้าอี้หงส์จะมีตั้งแคในท้องพระโรงถัดจากบัลลังก์มังกร เชื้อพระวงศ์ พระสนม และขุนนาง รวมถึงชาวบ้านทั่วไปจะใช้ตั่งหรือเสื่อรองนั่ง สตรีจะนั่งท่าเทพธิดา บุรุษอาจจะนั่งท่าเทพบุตรหรือท่าเทพธิดาแล้วแต่โอกาส

⁷ กวาน คือเครื่องประดับสำหรับครอบมวยผม แล้วเสียบยึดไว้ด้วยปิ่น

จะเอียงไปหน้าไปใกล้ล้ามูซึ่งยืนอยู่เคียงข้าง

“เขาผู้นั้นคือใคร”

คำถามจากนายหญิงทำให้ล้ามูขมวดคิ้ว ก่อนจะปลอบตัวเองอีกครั้งว่า
ที่นายหญิงจำไม่ได้คงเป็นเพราะการกระทบกระเทือนในเหตุการณ์นั้น

“องค์ชายหกเพคะ”

เพย่าพ่ายกหน้ารับรู้ ดวงตามองไปยังเหล่าองค์ชายซึ่งพากันนั่งประจำ
ที่ แต่กลับมีตั้งสองตัวว่าง นางมองความว่างเปล่านั้น ยังไม่ทันจะตั้งคำถาม
ก็สะดุ้งเพราะเสียงกลอง จึงรีบลุกขึ้นคุกเข่าลงเมื่อเห็นเงินฉื่อเลื่อย่องเต้ใน
ฉลองพระองค์เหมี่ยนฝู⁸ เสด็จ

“ถวายพระพรฝ่าบาท ขอทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี”

เสียงถวายพระพรดังไปทั่ว ยามพระหัตถ์สะบัดเบาๆ ทุกคนก็พากันนั่ง
หยัดตัวตรง เสียงกลองและระฆังสลับกันดังสิบสองครั้ง เมื่อเสียงทั้งสองหยุด
เงินฉื่อเลื่อย่องเต้ก็ทรงยืนนิ่ง

ใต้ชื่อผู้มีหนวดเคราขาวและยาวเดินไปเบื้องพระพักตร์พร้อมด้วยรูป
ยาวสามดอก พระองค์ทรงรับรูปนั้น เงยพระพักตร์มองท้องฟ้าไร้เมฆ ก่อนจะ
ปิดพระเนตรลง เสียงบักฮื้อดั่งขึ้นพร้อมกับเสียงสวดจากเหล่าใต้ชื่อทั้งหลาย
รูปทั้งสามถูกส่งคืนให้ใต้ชื่อผู้เป็นหัวหน้าคณะ

พระวรกายสูงส่งเสด็จไปยังกองไฟ ซึ่งบัดนี้ข้างกระถางไฟคือกระถาง
รูปสำริดที่มีขนาดเดียวกับกระถางไฟ ในกระถางรูปมีรูปดอกไม้ใหญ่เท่าท่อนขา
บุรุษกำยำ ทั้งสูงและยาวจนต้องเงยหน้าตั้งฉากมอง ทรงรับเอาคบเพลิงมาถือ
ไว้ แล้วยืนขึ้นไปจุดรูปทั้งสองดอกซ้ายและขวา เปลวไฟเริ่มลุกไหม้เรียงระบำ
ไม่ต่างจากกองไฟที่อยู่ตรงกลาง

⁸ ฉลองพระองค์เหมี่ยนฝู คือชุดในพิธีการสีดำ สำหรับสวมออกว่าราชการหรือพิธีสำคัญ ไม่ใช่
สีเหลือง แต่เป็นสีดำขลิบแดง ลายปักประกอบด้วยสัญลักษณ์มงคลสิบสองอย่าง คือ ดวงอาทิตย์
ดวงจันทร์ กลุ่มดาว ภูเขา มังกร ไก่ฟ้า จอกบุชา สาหร่าย เมล็ดข้าว เปลวไฟ ขวาน และอักษรผู้
สวมพระมาลาห้อยด้วยลูกปัดหรือไข่มุก เป็นสายระย้าจำนวนสิบสองสาย ซึ่งเรียกว่า ‘เหมี่ยน
กวาน’

เงินฉี่เล่อฮ่องเต้ทรงพระดำเนินกลับสู่ที่ประทับ พระบาทพระงักเล็กน้อย ยามก้าวผ่านเพยย่า ดวงเนตรจ้องดวงตากลมโต ก่อนจะก้าวผ่านไป ประหนึ่ง ว่าเมื่อครุมีได้หยุดพระงัก

เสียงสวดมนต์หยุดลง ขณะที่เสียงบรรเลงเพลงดั่งขึ้นแทน พร้อมกับ ร่างอวบอิมของสตรีนางหนึ่งเดินเข้าสู่ลานพิธี นางสาวซุตลีชาวปักกายหงส์ ด้วยด้ายสีทอง ปล่อยผมยารมิได้เกล้ารวบ ดวงหน้าขาวด้วยแป้ง ปากแดง ด้วยชาต เห็นอึกวักกึ่งกลางแต่่มจุดแดง

มิใช่จากชาต แต่จากโลหิตของนางเอง!

“ซิงก้วยเหรินแห่งก้วยกง⁹” เสียงขานประกาศจากชั้นที่ผู้ยืนถัดจากซิง ก้วยเหริน

เพยย่ามองไปรอบด้าน หรีตาลงเล็กน้อยเมื่อพบว่าทุกคนล้วนตื่นตัว นิ่งเหยียดหลัง ดวงตาทุกคู่จับจ้องไปยังซิงก้วยเหริน

ซิงก้วยเหรินเคลื่อนกายไปยังเบื้องหน้าองค์ฮ่องเต้ คุกเข่าลงไขกศีระชะ ถวายพระพร ดวงตาแดงรินคล้ายกำลังร่ำไห้ แต่กลับไร้น้ำตา ก่อนจะหันหลัง เดินกลับไปสู่เบื้องหน้ากระถางไฟ สองเท้าพระงักลงเบื้องหน้าบุรุษผู้หนึ่ง

บุรุษผู้นั้นมีร่างบอบบางปานสตรี ผิวขาวจัตรวกับไร้โลหิต ดวงตาของเขาแดงรินไม่ต่างกัน เขาคลายจะลุกขึ้น ทว่ามีมือของชั้นที่ยืนเคียงข้างกด ไล่เอาไว้

ซิงก้วยเหรินคลี่ยิ้มอำลา เดินกลับคืนสู่เบื้องหน้ากองไฟ นางคุกเข่า มือ ผสานกันไว้เหนือช่วงท้อง ดวงตาปิดลง พร้อมกับที่ด้าข่ายกงกซึ่งเป็นกงก คนสนิทเฝ้าองค์ฮ่องเต้สะบัดแล้ขาวในมือ

ชายร่างกำยำในชุดขาวสองคนเดินมาหยุดข้างๆ พระสนม หัวหน้า ใต้ชื่อเดินเข้ามา ในมือถือถาดสำริดซึ่งมีแพรขาวสามผืน¹⁰ วางอยู่ด้านบน เขายื่นถาดนั้นไปเบื้องหน้าชายร่างกำยำ

⁹ กง คือตำแหน่ง ก้วยกง คือตำแหน่งก้วย

เพียย่าจับจ้องมือของชายทั้งสองคนนั้น ซึ่งกำลังหยิบแพรขาวขึ้นมาจาก ถาด ผ้าแพรถูกพันรอบคอของซิงก๊วยเหริน

เสียงดนตรีบรรเลงดังขึ้น พร้อมกับที่ชายทั้งสองดึงผ้ารัดคอเพื่อปิด ซีฟผู้เป็นพระมารดาในองค์ชายห้า...ว่าที่องค์รัชทายาท

เพียย่ารู้สึกอยากอาเจียน และหวาดกลัวต่อภาพร่างกระตุกและดีนรน ของผู้ที่ถูกปิดซีฟ ดวงตากลมโตะปิดลง เล็บจิกกับฝ่ามือจนมีโลหิตซึม ภาพ แทรกขึ้นมาในหัวคือภาพที่นางถูกสังหาร!

หญิงสาวปรารถนาจะลุกและวิ่งหนีไปจากที่แห่งนี้ แต่สายพระเนตรของ เนินฉีเล่อฮ่องเต้ซึ่งทอดมาอย่างรู้ทัน ทำให้นางไม่อาจลุกขึ้นได้ จึงทำได้เพียง กัดริมฝีปากจนรับรสคาวของโลหิต พลังหลบตาไม่มองการประหารที่ถูกเรียก ว่าการส่งพระมารดาว่าที่องค์รัชทายาทเข้าสู่ความสงบ

เสียงดนตรีหยุดเมื่อร่างของซิงก๊วยเหรินไร้วิญญาณ เสียงสวดมนต์ ดังขึ้นแทน พร้อมกับร่างนั้นถูกประคองเข้าสู่กระถางไฟ กลิ่นเนื้อไหม้ลอยมา ตามลม เพียย่าไม่อาจทนได้ จึงเบือนหน้าอาเจียนใส่กระถางที่ล่ามส่งให้ เสียง อาเจียนของนางทำให้ได้รับแวตาดำหนักจากเหล่าพระสนมผู้หนึ่งมองด้วยท่าทาง เฉยชา ราวกำลังมองการแสดงอันแสนน่าเบื่อ

เพียย่าอยากจะวิ่งหนีไปจากที่แห่งนี้ นางหวาดกลัว ปวดศีรษะ และเจ็บ หน้าอก

ช่วงเวลาแห่งความทุกข์สิ้นสุดลง ยามเหน็ดเหนื่อยสุดใจไปแล้ว เพียย่าลุกขึ้นเตรียมจะวิ่งกลับตำหนัก ทว่ามีเสียงหนึ่งเรียกนางไว้

“โห้วเสี่ยววา¹¹”

คนถูกเรียกหันไปตามเสียงนั้น เบื้องหน้าคือสตรีร่างอวบอัดในชุดชั้นผู้ ลีซิมพู่อ่อน ดวงหน้าเอิบอิ่มสมบูรณ์ แววต่าย้วยวนแฝงด้วยความร้ายกาจ

¹⁰ แพรขาวสามฉื่อ คือผ้าสำหรับปิดซีฟ สามฉื่อเป็นเพียงคำเรียกให้ฟังไพเราะ เพราะของจริง ไม่ได้มีขนาดยาวสามฉื่อ (หนึ่งฉื่อในยุคก่อนการปฏิวัติยาวเท่ากับหนึ่งฟุต) อาจสั้นหรือยาวกว่า ไม่มีกำหนดตายตัวว่ามีขนาดเท่าไร

“หายดีแล้วหรือ”

คำถามนี้เรียกสติของเพียว่า แม้มิแน็ใจว่าสตรีผู้นี้มียศไต แต่ก็ยอบ
กายทำความเคารพ “หายดีแล้วพะคะ”

ซางฟูเหรินเคลื่อนหัตถ์ขาวแตะลงบนชูดประจำชนเผ่าซีเซียง อันเป็น
ชูดยาวลายดอกไม้ที่มีสีสันสดใส “ชูดสวย แต่ที่นั่นคือตำเงิน มิใช่ซีเซียง”

“หม่อมฉัน...”

“ดูท่าว่าวลือเรื่องทีเจ้าสติ...” หยุดคำพูดเพียงเท่านี้ ดวงเนตรนั้นเบน
ไปทางล่ามู

“ดูนายของเจ้าให้ตี หากสติไม่ดีก็อย่าปล่อยให้ออกมาเพ่นพ่าน”

ยังมีทันทีล่ามูจะตอบรับหรือยอบกายลง ซางฟูเหรินก็เสด็จไปแล้ว เพย-
ยามองตามร่างอวบอัดอันแสนเย้ายวน มิได้โกรธาใดจนตำหนิ เพราะขณะนี้
ความสงสัยมีอำนาจเหนือกว่า นางขมวดคิ้วพร้อมกับกุมมือล่ามู

“ใครกัน”

ล่ามูมองตามซางฟูเหรินด้วยแวตามิชอบใจนัก ขณะประคองผู้เป็น
นายให้เดินกลับตำหนัก “ซางฟูเหรินพะคะ เป็นพระมารดาในองค์ชายสองและ
องค์ชายสาม”

เพียว่าพยักหน้ารับรู้ พร้อมกับจับชูดประจำชนเผ่าซีเซียง “แต่เดิมนั้น...
ข้าแต่งกายเช่นไร”

“ได้รับพระราชทานชูดอันฝูพะคะ”

“เช่นนั้นต่อจากนี้ไปก็เก็บชูดของซีเซียงซะ สวมสิ่งทีเขาให้มา”

หลังจากนั้นสองนายบ่าวก็เดินกลับตำหนักเงียบๆ กระทำตนเหมือน
เป็นเพียงอากาศธาตุในวังหลวง ล่ามูมิชอบใจนักทีเหล่านางกำนัลชั้นทีพวกกัน

11 โฉ่วเสี่ยวยา แปลว่าลูกเบ็ดชี้เห่ ตามคำนิยามความงามของสตรีในยุคปลายของเว่ยจิ้นหนาน-
เปยเฉา คนงามต้องมีร่างอวบอัด ใบหน้าทาด้วยแป้งขาว ปากทาด้วยชาด แต่เพียว่ามีรูปร่าง
ผอมบางตามแบบฉบับหญิงสาวแห่งซีเซียง จึงจัดว่ามีหน้าตาชี้เห่ โฉ่วเสี่ยวยา เป็นการออกเสียง
แบบโบราณในช่วงยุคของเว่ยจิ้นหนานเปยเฉา การออกเสียงคำว่า ‘โฉ่ว’ แบบจ๊กโฉ่ว ก่อนจะถูก
แก้เสียงเป็นคำว่า ‘โฉ่วเสี่ยวยา’ ซึ่งเป็นการออกเสียงแบบปัจจุบัน

นั่งเฉยเมื่อพบนายของตน แต่เพยยากลับพอใจ เพราะการที่ทุกคนไม่ให้ความสำคัญแก่นาง ทำให้นางได้ยืนในสิ่งที่มีควรไต่ยืน นั่นคือเสียงนินทาและวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับองค์ชายห้าผู้เป็นว่าที่องค์รัชทายาทแห่งแคว้นต้าเจิน

“เหตุใดฝ่าบาทจะทรงแต่งตั้งองค์ชายห้าขึ้นเป็นองค์รัชทายาทก็มีรู้ ทั้งอ่อนแอและซีโรค จะมีชีวิตถึงวันแต่งตั้งหรือไม่!”

ความทรमानในยามคำคืนคือความฝันที่คอยหลอกหลอน เพยย่าสะดุ้ง
ตื่นกลางดึก ทั้งปวดศีรษะและเจ็บหน้าอก มือเล็กทุบลงบนต้นขา หลังน้ำตาผสมกับเม็ดเหงื่อที่ผุดเต็มดวงหน้า

‘เกิดอะไรขึ้นกันแน่!’ นางกรี๊ดร้องไร้เสียง กระแทกวางลงบนเตียง มือกุมศีรษะราวกับจะกระชากความฝันอันแสนโหดร้ายให้หลุดออกไปจากสมอง ดวงตาค้องความมืดที่แสนว่างเปล่า ร่างสั่นสะท้านตามแรงสั่น

นางไม่เข้าใจ...

นางหวาดกลัว

นางอยากกลับบ้าน...

เมื่อคิดถึงบ้าน...หัวใจดวงน้อยก็อ่อนวาบ แม้ว่าจะไร้วังเหลือเพียงบ้านหิน แม้บ้านนั้นจะไร้พระบิดาพระมารดาซึ่งจากไปยามที่ซีเซียงแพ้ศึกต้าเจิน ทว่าบ้านนั้นยังมี...แม่เฒ่าซาลา

หญิงสาวแนใจยิ่งนักแม่เฒ่าซาลาจะตอบความสงสัยทั้งหลายของนางได้ ตั้งแต่เล็กจนโตทุกครั้งที่มีคำถาม นางจะวิ่งไปยังบ้านหินของแม่เฒ่า ถ้ามคำถามและได้คำตอบ ครั่งนี้ก็เช่นกัน...นางต้องได้คำตอบ!

เพยย่าเริ่มวางแผนจะออกจากวัง นางมีแนใจว่าในอดีตเคยได้รับอนุญาตให้ออกจากวังกลับสู่ซีเซียงหรือไม่ แต่ในครั้งนี้อะไรนางก็จะกลับซีเซียง แม้จะเป็นการได้กลับเพียงหนึ่งชั่วยามก็ตาม

การครุ่นคิดกินเวลาจนกระทั่งฟ้าเริ่มสาง แสงอาทิตย์ลอดผ่านหน้าต่างที่ถูกเปิดแง้มไว้ ความมืดในห้องค่อยๆ ถูกขับไล่ไป ประตูห้องถูกเคาะเบาๆ

อย่างไม่แน่ใจว่าเจ้าของห้องตื่นแล้ว

“เข้ามา” เพียตตอบอย่างเกียจคร้าน อ้าปากหาวเพราะมีไต้บนอนทั้งคืน ล่ามูเดินเข้ามาพร้อมกับจิวซือ นางกำนัลร่างอวบอ้วนผู้นี้เพียตจำได้ดี เพราะจิวซือช่างพูดและช่างนินทา ดูเหมือนว่าข่าวของทุกคนในวังหลวงล้วนผ่านปากจิ้มลิ้มของจิวซือโดยไม่มีข้อยกเว้น

ล่ามูจัดการรวบผ้ามาบนเตียงเกี่ยวไว้ด้วยตะขอ คุณเข่าลงนั่งข้างผู้เป็นนายที่นอนตะแคง “สรองน้ำใหม่เพคะ วันนี้อากาศร้อนเหลือเกิน”

เพียตพยักหน้าพร้อมกับลุกขึ้น เดินนำไปยังห้องอาบน้ำ ด้วยตำหนักนี้เป็นตำหนักหลังเล็ก ห้องที่ใหญ่ที่สุดคือห้องนอนห้องนี้ ถึงกระนั้นก็ยังเล็กกว่าห้องสำหรับนางกำนัลในตำหนักของเหล่าพระสนมเอก

ภายในห้องอาบน้ำถูกตกแต่งอย่างเรียบง่ายไร้สิ่งมีค่าประดับ ไม่มีบ่อน้ำพุร้อนให้ใช้ มีเพียงอ่างไม้ทรงกลม บอกชัดถึงความไร้ตัวตนในสายพระเนตรแห่งองค์ฮ่องเต้แคว้นต้าเจิน และนี่คือสิ่งตอกย้ำว่านางอยู่ที่นี้ในฐานะตัวประกัน

ร่างอบบางค่อยๆ ปลดอาภรณ์ออกจากร่าง ดวงตาดำจ้องมองที่นางกำนัลคนสนิท ซึ่งกำลังขมวดคิ้วนิ้วหน้า ยามที่จิวซือกระซิบบางสิ่ง อากาโรอีกอักของล่ามูทำให้เพียตถอนหายใจ คาดเดาได้ว่าคงมีสิ่งใดที่เกี่ยวกับนางเกิดขึ้น

“ว่ามาเถอะ มีสิ่งใด”

ล่ามูเฒ่าปากพร้อมกับกำหมัด ดวงหน้าฉาบความไม่พอใจ “พวกเขาถูกเกล้ง ทางนั้นไม่ส่งน้ำนมสำหรับสรองน้ำมาให้เพคะ”

เพียตพยักหน้า คล้ายมีบางๆ ราวกับไม่เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ “มีสิ่งใดก็ใช้สิ่งนั้น”

“เตี้ยวม่อมฉันจะตม้มน้ำ...”

“ไม่ต้องหอรอก อากาคร้อน อาบน้ำเย็นจะสบายกว่า”

จากคำกล่าวของผู้เป็นนาย น้ำเย็นถูกเติมลงในอ่างไม้เงินเต็ม ล่ามูประคองนายหญิงให้นั่งลงในอ่าง ก่อนจะส่งแปรรงสีฟัน¹² ให้ แล้วจึงตักสบู่¹³

ออกมาดูตัวเรือนร่างของผู้เป็นนาย จนกระทั่งชำระล้างร่างกายเสร็จแล้ว เพยย่าสวมชุดชั้นผู้สื้อม่อน เรือนผมดำยาวถึงหัวเข้าถูกรวบไว้ครึ่งศีรษะ แล้ว บักด้วยปิ่นเงินลายดอกโบตั๋น

“ล่ามู”

เพยย่าเอ่ยเสียงเบา ดวงตามองไปยังจิ๋วซือที่ทำท่าทางพร้อมรับฟัง ล่ามู สบตาผู้เป็นนาย แล้วเบนสายตาไปทางจิ๋วซือ

“ไปนำน้ำขามาในห้องค์หญิง”

จิ๋วซือรู้สึกขัดใจเล็กน้อย ถึงกระนั้นก็ยอมจากไปอย่างเลี่ยงไม่ได้

ทันทีที่ทิ้งห้องเหลือเพียงสองสตรีแห่งซีเซียง เพยย่าได้เอ่ยถึงความนัย อันเป็นสิ่งที่ปรารถนา

“ข้าจะกลับซีเซียง ไปหาแม่เฒ่า”

ล่ามูเฝ้มปาก ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ “ครั้งหนึ่งทรงเคยทูลขอ แต่ฝ่าบาทรับสั่งว่า...”

“ครั้งนี้ต่างกัน” ร่างบอบบางเอนกายลงบนที่นอน เริ่มต้นไอบอย่างรุนแรง “ข้าป่วยหนัก มีเพียงแม่เฒ่าเท่านั้นที่จะรักษาข้าได้...”

12 แปรงสีฟีนมีขึ้นตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ตัวดำมทำจากกระดูกสัตว์ ขนแปรงไม่อาจตรวจ สอบได้ว่าทำมาจากสิ่งใด แต่จากการคาดเดาของนักโบราณคดีเชื่อว่าทำมาจากขนสัตว์ชนิดหนึ่ง ซึ่งอาจสูญพันธุ์ไปแล้ว จากบันทึกที่ขุดค้นพบว่า แปรงสีฟีนของฮ่องเต้และเหล่าพระสนมทำจาก หยก ทว่าของจริงยังไม่เคยถูกค้นพบ

13 สบูมีขึ้นตั้งแต่สมัยราชวงศ์เว่ยเหนือ ทำจากผงแป้งข้าวเหลืองและสมุนไพรที่เหมาะสมกับสภาพ ผิวในแต่ละฤดูกาล กลีบดอกไม้ตามกลิ่นที่ชอบ ผสมกันแล้วบดจนละเอียด ก่อนผสมกับ ไขมันแพะหรือไขมันม้า ในสมัยราชวงศ์ถังจะเพิ่มอีกหนึ่งส่วนผสมคือตับอ่อนของหมูแรกเกิด เพราะเชื่อว่าจะช่วยบำรุงผิวให้อ่อนเยาว์

สอง หวนคืนซีเซียง

อาการป่วยขององค์หญิงเพียวยาเลื่องลือไปทั่วทั้งวังหลวง ว่ากันว่านี่คือ
อาการประหลาด ทั้งที่ซีพจรปกติและไร้ไข้ แต่นางกลับนอนหนึ่งไม่ได้สติ ร่าง
ซึ่งบางเล็กอยู่แล้วยิ่งผ่ายผอม ผิวซีดราวกับไร้โลหิต เมื่อรวมกับการตายแล้ว
ฟื้น ซึ่งมีสาเหตุมาจากเหตุการณ์ที่มึรับสั่งไม่ให้พูดถึง ก็ยิ่งทำให้เหล่ามอหลวง
ถอนหายใจ ไม่รู้ว่าองค์หญิงเพียวยาป่วยด้วยโรคใด

ล่ามูใช้โอกาสนี้เข้าเฝ้าและทูลขอพระเมตตจากองค์เจินฉีเล่อฮ่องเต้ให้
องค์หญิงเพียวยากลับไปรักษาตัวที่ซีเซียง ทั้งที่คิดว่าคงถูกปฏิเสธ ทว่าพระ
ราชโองการถูกอัญเชิญมายังเซียงกงโดยต้าชายงกง ให้องค์หญิงเพียวากลับ
ไปรักษาตัวที่ซีเซียงในทันที

เพราะพระราชโองการนี้ทำให้เหล่านางกำนัลชั้นที่พากันตั้งวงพนันขันต่อ
ว่าองค์หญิงโฉ่วเสี่ยวยาจะตายแล้วฟื้นขึ้นมาเป็นครั้งที่สองหรือไม่

ท่ามกลางความใคร่รู้ของผู้คน รถม้าได้เคลื่อนออกไปจากวังหลวง โดย
มีราชองครักษ์คุ้มกันเพียงคนเดียว ประหนึ่งว่าผู้ที่อยู่ในรถม้านั้นมิใช่องค์หญิง
แต่เป็นเพียงนางกำนัล ถึงกระนั้นสองสตรีแห่งชนเผ่าซีเซียงก็หาได้ใส่ใจต่อกร
ถูหมิ่นสักดีไม่

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับนางทั้งสองในยามนี้คือ...พวกนางกำลังจะกลับบ้าน

เพียผู้แผ่รังนอนหนึ่งมายาวนานกว่าเจ็ดวันค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้น ใช้นิ้วเกี่ยวม่านหน้าต่าง ริมฝีปากคลี่ยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าพื้นเขตวังหลวงแล้ว ก่อนจะรีบนอนลงตามเดิม มือสองข้างประสานกันไว้บนช่วงท้อง นัยน์ตาทอประกายวาดหวัง

“อีกไม่นาน...ข้าจะได้กลับบ้านแล้ว”

ล่ำมูปาดน้ำตาแห่งความดีใจที่ไหลอาบแก้ม “เพคะ อีกไม่นานพวกเรา จะถึงบ้าน”

จากเมืองหลวงถึงซีเซียง รถม้าเคลื่อนลงทางใต้ มุ่งไปทางมณฑล

เปี่ยกลาง ลัดเลาะขึ้นสู่แนวเขา ใช้เวลาร่วมสิบสองชั่วโมงโดยที่ไม่หยุดพัก ม้าที่ถูกเลือกในคราวนี้คือม้าศึก ซึ่งสามารถควบต่อกันได้ถึงหนึ่งวันครึ่ง เพราะรับสั่งจากองค์ฮ่องเต้ให้ส่งองค์หญิงถึงซีเซียงอย่างเร่งรีบที่สุด

ยามขึ้นสู่เขตซีเซียง ทั้งที่ในยามนี้คือฤดูร้อน แต่อากาศรอบด้านนั้นเริ่มเย็นขึ้น ยิ่งขึ้นบนเขาสูง องค์กรกษัตริย์ยิ่งอึดอัดไม่สบายช่วงอก ก่อนจะรู้สึกโล่งใจเมื่อเห็นว่าเบื้องหน้าคือป้ายหินสลักอักษร...‘ซีเซียง’

รถม้าเคลื่อนผ่านป้ายเข้าสู่เขตชนเผ่าซีเซียง บ้านเรือนล้วนสร้างจากหินเป็นฐาน ชั้นสองและชั้นสามสร้างจากไม้ บ้านแต่ละหลังล้วนห้อยข้าวโพดไว้ อันเป็นความเชื่อของชนเผ่าว่า การห้อยข้าวโพดจะช่วยขับไล่ภูตผีปีศาจร้าย และยังเป็นการตากข้าวโพดไปด้วย

เมื่อข้าวโพดแห้งได้ที่ก็จะนำไปปรุงอาหาร ด้วยความเชื่อที่ว่าได้รับคำอวยพรจากเทพเจ้าผู้คุ้มครองชนเผ่า

รถม้าหยุดลงเมื่อผ่านบ้านกว่าสิบหลัง ล่ำมูขยับกายลุกขึ้นเปิดประตูรถม้า แล้วชี้หน้าไปทางขวา “ตรงไปจนสุดทาง”

ประตูรถม้าปิดลงพร้อมกับรถม้าที่เคลื่อนไปตามคำบอก แล้วหยุดลง

เมื่อถึงบ้านหินหลังหนึ่ง บ้านหลังนี้ใหญ่โตกว่าทุกหลัง หน้าบ้านมีธงสีขาวยก อยู่ บนพื้นธงเขียนว่า...‘กึ่งกลางแห่งฟ้า’

ประตुरुถม้าเปิดออกอีกครั้ง ล่ามูประคององค์หญิงผู้แก่งั่งทำสะลึมสะลือลงจากรถม้า องค์รักษ์หนุ่มมองดูด้วยแวตาทึงเฉย หาได้เข้าไปช่วยประคองไม่ หนึ่งเพราะกฎห้ามแตะต้องตัวนางใน สองเพราะไร้ความสนใจ เขาเลือกหันหลังให้แล้วตีมน้ำจากถุงน้ำที่นำติดตัวมา ตามด้วยการปลดม้าออกจากคานลาก ให้อาหารและน้ำ ก่อนจะมามองหาจุดพักเพื่อให้ม้านอน

ล่ามูแม่ริมฝีปาก แสดงความไม่พอใจผ่านสายตา แต่เมื่อพบว่าแม่เฒ่าซาลาผู้เป็นเจ้าของบ้านได้ออกมายืนต้อนรับคล้ายจะล่วงรู้ ความซุ่มมัวทั้งหลายจึงสลายไป ก่อนที่นางจะก้มหน้าลงกระซิบข้างหูนายหญิง

“แม่เฒ่ามารอรับพวกเราเจ้าค่ะ”

ใจของเพยย่าเต้นแรงราวจะหลุดออกจากอก นางพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่วิ่ง ก่อนที่แม่เฒ่าจะตรงเข้ามาช่วยประคองนางแล้วพาขึ้นไปบนชั้นสอง เมื่อได้ยินเสียงกระแอมเพราะรู้ทันของแม่เฒ่าซาลา ดวงตาที่ปิดอยู่ค่อยๆ ลืมขึ้น

อาการปวดศีรษะอย่างรุนแรงและอาการเจ็บหน้าอกเข้าจู่โจมเพยย่า มือข้างหนึ่งกุมศีรษะ ส่วนอีกข้างก็กุมหน้าอก ดวงหน้าบิดเบี้ยวแสดงถึงความปวดทรมาน ยังไม่ทันที่ล่ามูจะตรงเข้ามาประคอง น้ำเสียงเด็ดขาดของแม่เฒ่าซาลาก็เอ่ยสั่ง

“เจ้าออกไปรอด้านนอก”

“แต่...” ล่ามูลังเลเล็กน้อย แต่เมื่อสบตาของแม่เฒ่า ก็จำต้องออกไปรอด้านนอกซึ่งหมายถึงข้างล่าง ดวงตาจับจ้องที่นายหญิงซึ่งหลังน้ำตาเพราะความเจ็บปวด

เพยย่าใช้หลังมือเช็ดน้ำตา พลังเงยหน้าขึ้นสบตาแม่เฒ่า “แม่เฒ่า ข้า... ข้าอาจป่วยเป็นโรคร้าย ตั้งแต่ข้าฟื้นขึ้นมาก็ปวดหัว...เจ็บหน้าอก”

แม่เฒ่ามิได้เปลี่ยนสีหน้า ทั้งยังคงนิ่งเฉย “ทรงมีอาการใดอีกหรือไม่เพคะ”

เพื่อย่ำพักหน้า ยกสองมือขึ้นกุมศีรษะ “ข้าฝัน...ข้าหมายถึง...ข้ารู้สึก
ว่าข้า...ข้า...ข้าตายแล้ว”

“องค์หญิงสิ้นพระชนม์ และยามนี้ทรงฟื้นคืนชีพอีกครั้ง”

น้ำเสียงราบเรียบของแม่เฒ่าพาให้ผู้รับฟังอ้าปากค้าง อากาปรวดศีรษะ
และเจ็บหน้าอกทุเลาลงอย่างประหลาด ดวงหน้าขาวซีดส่ายไปมาช้าๆ

“ข้าไม่เข้าใจ ท่านแม่เฒ่า ท่านหมายความว่า...”

“หมายความว่าสิ่งที่องค์หญิงรู้สึก...คือสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ภาพฝันทั้งหลาย
ล้วนเป็นเรื่องจริง”

คำตอบของแม่เฒ่าทำให้เพื่อย่ำตกใจจนนิ่งค้าง ลมหายใจหยุดไปชั่ว
ขณะ ช้ำยังรู้สึกงุนงงใจหยุดเต้นด้วย หลังจากได้สติ นางก็ถดถอยไปจนขีดผ่นัง
โดยไม่รู้ว่าทำไมถึงทำเช่นนี้ นางรู้แค่...

ลับสน ยากที่จะเชื่อ และหวาดกลัว

ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยแววตื่นตระหนก ผสานกับความไม่เชื่อถือนี่
มือแตะลงบนแขนตัวเอง แล้วมาแตะจมูกราวกับจะตรวจสอบว่ามีลมหายใจ
จริงหรือไม่ สุดท้ายก็แตะลงบนหน้าอก...หัวใจของนางยังคงเต้น

แม่เฒ่าซาลามองทุกสิ่งด้วยแววตานิ่งสงบ ชยับมือไปหยิบกล่องบรรจุ
กลีบดอกบัว ม้วนแล้วจุดไฟ ก่อนจะสูบและปล่อยควันขาว น้ำเสียงที่เอื่อย
แผ่วเบาไม่ต่างจากควัน

“องค์หญิงสิ้นพระชนม์แล้ว แต่ก็ทรงฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง...” ดวงตาของ
แม่เฒ่าเบนไปยังห้องบูชาด้านใน ก่อนจะลุกขึ้นก้มมือเรียกคนที่นั่งเงียบ “ตาม
มาสิเพคะ”

เพื่อย่ำหวาดกลัวยิ่งนัก แต่เพราะความคุ้นเคยกับแม่เฒ่ามาตั้งแต่
เยาว์วัย ทำให้นางตัดสินใจลุกขึ้นเดินตามเข้าไปในห้องบูชา ชนทั่วร่างลุกเกรียว
ขาสั่นเพราะอ่อนแรงจนร่างทรุดลงกับพื้น ดวงตาจับจ้องอยู่ที่กล่องไม้ซึ่งสลัก
อักขระมนตราครอบกล่อง และวางอยู่เบื้องหน้ารูปวาดเทพเจ้าประจำชนเผ่า

...บนกล่องนั้นมีหินขาวศักดิ์สิทธิ์วางทับไว้

แม่เฒ่ายื่นมององค์หญิงจนสบกลีบดอกบัวหมดมวน จึงไปนั่งยองๆ
ข้างๆ ร่างที่ทรุดลงกับพื้น พร้อมกับชี้นิ้วไปยังกล่องไม้

“ในกล่องนั่นคือหัวใจขององค์หญิง”

คำกล่าวของแม่เฒ่าทำให้ร่างของเพี้ยากระตุก ดวงตาเบิกกว้าง มือ
กุมหน้าอกตัวเอง “หัวใจของข้าอยู่ที่นี้”

แม่เฒ่าซาลายิ้มบางๆ พยักหน้าก่อนจะส่ายหน้า “หัวใจของพระองค์ใน
ช่วงเวลานี้...อยู่กับพระองค์ แต่หัวใจที่แท้จริงของพระองค์...” ชี้นิ้วไปยังกล่อง
ไม้ พลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “...อยู่ในนั้น”

เพี้ยารู้สึกไร้เรี่ยวแรง ร่างเบาหวิรวราถูกลูบวิญญูณไป นางส่ายหน้า
อย่างไม่ยอมรับ ถัดกายถอยหลัง ก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องบูชาผ่านห้องรับรอง
แล้วลงไปยังด้านล่าง นางพุ่งเข้ากอดล่ำมูซึ่งนั่งยองๆ รออยู่หน้าบ้าน แหวตา
มากลั่นด้วยความหวาดกลัว สองแขนกอดรัดล่ำมูแน่น

“ล่ำมู...ล่ำมู ข้า...ข้า...”

“องค์หญิง” เสียงเย็นที่แฝงความดุของแม่เฒ่าดังขึ้น พร้อมกับมือของ
แม่เฒ่าที่กำแขนของเพี้ยาไว้ ดวงตาดูมากด้วยอำนาจที่เร็นลับจ้องดวงตา
กลมโต “กลับขึ้นไปข้างบนกับหม่อมฉัน”

ล่ำมูอยากจะซัดขวาง แต่เมื่อเจอสายตาของแม่เฒ่าก็ไม่กล้า จึงทำได้
เพียงกอดร่างที่สั่นเทาอย่างรุนแรงของผู้เป็นนาย หางตาเหลือบเห็นองค์หญิง
ผู้นั้นมองอยู่ด้วยความอยาการู้ อยากเห็น

“หม่อมฉันจะขึ้นไปส่งองค์หญิง” นางประคองนายหญิงที่หน้าซีดขาวให้
ลุกขึ้น ทว่ายังไม่ทันที่ร่างบางเล็กในอ้อมกอดจะขยับ เพี้ยาก็โก่งตัวอาเจียน
ก่อนจะหมดสติไป

“พารองค์หญิงขึ้นไปข้างบน” แม่เฒ่าออกคำสั่งอีกครั้ง มือเล็กเหยียวย่น
แต่แข็งแกร่งยิ่งกว่ามีอนุษะกุมตันแขนขององค์หญิง ล่ำมูได้แต่ทำตามพร้อม
ด้วยความสงสัยเต็มหัวใจ

‘เกิดสิ่งใดขึ้นกันแน่’

เสียงสวดมนต์อันเป็นบทสวดประจำชนเผ่าปลุกเพยยาให้ตื่นขึ้น นาง
หยัดร่างลุกขึ้นนั่ง กวาดตามองไปรอบด้าน ดวงตาจับจ้องที่รูปวาดเทพเจ้า
ประจำชนเผ่า แล้วเคลื่อนไปหยุดที่แม่เฒ่าซาลาซึ่งหยุดสวดมนต์และเบน
สายตามาสบกับนาง

“ฟื้นแล้วหรือ”

ผู้ถูกถามมิได้ตอบ แต่เบนสายตาไปยังกล่องไม้ มียกขึ้นกุมหน้าอก
ตนเอง อากาศเจ็บหน้าอกมิได้บังเกิด ดวงตากลมโตะปิดลง น้ำตาหลั่งมาจาก
ทางตา

เมื่อค้อนางฝัน เป็นภาพฝันที่แสนชัดเจน ประหนึ่งว่าบางสิ่ง ณ ที่แห่งนี้
พาดวงจิตของนางย้อนคืนสู่คำคือนั้น...

คืนที่ชนเผ่ามอดไหม้

คืนที่นางถูกสังหารด้วยน้ำมือของ...

“เขาคือใคร ทำไมเข้าถึงจำสิ่งใดมิได้”

เพยยาถามด้วยเสียงแหบแห้ง สิ่งที่น่าจำได้ล้วนเป็นความทรงจำใน
วัยเยาว์จนถึงช่วงที่สูญเสียพระบิดาพระมารดา และช่วงเวลาที่นางเดินทางสู่แคว้น
ต้าเงิน มือเล็กกำแน่นยามคิดถึงเหตุแห่งการจากไปของพระบิดาพระมารดา

ช่วงเวลาปลายยุคเว่ยจิ้นหนานเปยเฉา แผ่นดินแบ่งออกเป็นสิบหกแคว้น
ห้าชนเผ่า แม้แคว้นต้าเงินจะรวมแผ่นดินได้เป็นปึกแผ่น แต่ก็ไม่ทั้งหมด บาง
แคว้นยังคงแข็งแรงแและเป็นอิสระ รวมถึงชนเผ่าทั้งหลายก็เช่นกัน

ด้วยเหตุนี้เงินฉีเล่ฮ่งองเต้จึงส่งกองทัพมาบดขยี้ชนเผ่าซีเซียง สังหาร
กั้วหวาง¹⁴ และหวางโฮ่ว¹⁵ แล้วตั้งขุนนางขึ้นปกครองที่นี่ ส่วนนาง...องค์หญิง
เพยยา พระธิดาเพียงองค์เดียว ได้รับความราชโองการให้เดินทางสู่ต้าเงิน เพื่อ
เป็นตัวประกันแลกกับหมั้นชีวิตของชาวซีเซียง

แต่แท้จริงแล้วผู้คนต่างรู้ถึงเหตุที่แท้จริงของพระราชโองการนั้น...

¹⁴ กั้วหวาง คือกษัตริย์

¹⁵ หวางโฮ่ว คือราชินี

ชนเผ่าซีเซียงคือชนเผ่าซึ่งสืบเชื้อสายมาจากหนึ่งในสามราชาแห่งแผ่นดิน¹⁶ จนมีคำกล่าวที่ว่า ‘ผู้ใดครอบครองซีเซียง ผู้นั้นครอบครองแผ่นดินทั่วหล้า’

“ที่ทรงจำสิ่งใดไม่ได้ เพราะทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น...ช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตขององค์หญิง ล้วนเป็นสิ่งที่ทรงต้องเลือกดำเนินใหม่”

เพยยาขมวดคิ้วกับคำตอบของแม่เฒ่า “เข้าใจไม่เข้าใจ”

“ทรงได้รับโอกาสให้เดินทางกลับมาแก้ไขอีกครั้ง ผ่านสองหัตถ์และพระวินิจฉัยขององค์หญิงเอง ความทรงจำในอดีตมิได้ตามติดมา เพราะทุกสิ่งที่จะทรงเลือกทำนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ล้วนจะเปลี่ยนแปลงอดีตทุกอย่าง...” ดวงตาของแม่เฒ่าปิดลง ริมฝีปากเผยยิ้ม “เช่นนั้นแล้วการจดจำอดีต...จำเป็นหรือเพคะ”

“แต่ข้า...” เพยยาแม่ริมฝีปาก ไม่แน่ใจนักถึงสาเหตุที่ตนเดินทางกลับมา “ข้า...ที่ข้ากลับมา เพื่อมาแก้แค้นหรือแม่เฒ่า แล้วเขาคอนั้นที่สังหารข้าคือใครกัน ข้าจำได้เพียงดวงตาของเขา และ...” นางยกมือขึ้นกดหน้าอก เจ็บแปลบไปทั่วทั้งทรวงอก “ข้าจำได้ว่า...ข้า...รักเขา”

ความรู้สึกรักและแค้นธาโถมอัดแน่นในทรวงอก หญิงสาวปิดเปลือกตา หลังน้ำตาอีกครั้ง นางไม่เข้าใจว่าทำไมชายที่นางรัก...และนางก็รู้สึกว่าเขารักนาง...ต้องสังหารนาง?

และทำไมชายผู้นั้นที่อยู่เคียงข้างเขา...ต้องสังหารชนเผ่าซีเซียง

แม่เฒ่าขยับร่างมานั่งยองๆ ข้างองค์หญิง มือเช็ดน้ำตาบนใบหน้าเล็ก แววตามากล้นด้วยความรักและความเอ็นดู

“องค์หญิงทรงกลับมามิใช่เพื่อการแก้แค้น”

“เช่นนั้นเพื่อสิ่งใดกัน หากมิใช่แก้แค้น เหตุใดข้าต้องกลับมา”

“ทรงเห็นแล้วใช่หรือไม่ ว่าคืนที่องค์หญิงถูกสังหาร ชนเผ่าซีเซียงล่ม

¹⁶ สามราชาแห่งแผ่นดิน คือยุคสามราชา ห้าจักรพรรดิ คือปฐมกษัตริย์ของจีน

สลาย...สูญสิ้นซีเซียง”

เพียย่าพยักหน้า น้ำตาหลังออกมามากกว่าเดิม เจ็บแน่นหน้าอกยามคิดถึงภาพในคำคืนนั้น แม่เฒ่ากุมมือเล็ก จ้องตาสกับดวงตากลมโตซึ่งแดงกำจากการร่ำไห้

“ทรงย้อนกลับมาเพื่อผดุงซีเซียง...มิให้ล่มสลาย...มิให้ดับสูญ”

“ทุกสิ่งล้วนมีกฎ กฎของการเดินทางย้อนกลับในครั้งนี่ขององค์หญิง
องค์หญิงมีเวลาเพียงห้าปี ในการทำทุกวิถีเพื่อจะผดุงซีเซียงไว้ หากครบเวลาในวันสุดท้ายก่อนที่จะมีพระชนม์ชีพห้าปี แล้วไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีตได้ ซีเซียงจะดับสูญ เช่นเดียวกับที่องค์หญิงจะสิ้นพระชนม์เช่นกัน”

“หากข้าเปลี่ยนแปลงได้แล้ว ตัวข้าจะเป็นเช่นใด”

“แม้องค์หญิงจะเปลี่ยนแปลงและผดุงซีเซียงได้ แต่พระชะตาขององค์หญิงจะจบสิ้นในวันก่อนวันคล้ายวันประสูติเช่นกัน...”

เสียงสนทนาดังก้องอยู่ในสมอของเพียย่า ดวงตาทอดมองทิวทัศน์นอกรถม้าผ่านหน้าต่าง แท้จริงแล้วในแววดำนั้นคือความว่างเปล่า

นางเดินทางกลับมาเพื่อมีชีวิตอยู่เพียงห้าปี หรือหากให้เห็นอย่างละเอียดคือ สี่ปี สิบเอ็ดเดือน กับอีกยี่สิบเก้าวัน ไม่ว่านางจะผดุงซีเซียงได้หรือไม่ ในวันสุดท้ายก่อนที่นางจะมีอายุยี่สิบห้าปี ชีวิตของนาง...

หญิงสาวปิดเปลือกตาลงพลางถอนหายใจ เบนหน้าไปทางล่ำมูซึ่งนั่งมองนางอย่างไม่ละสายตา หญิงสาวรู้ว่านางกำนัลคนสนิทคงมีคำถามมากมาย และนางก็อยากจะเล่าให้ฟัง

ทว่า...คำสั่งของแม่เฒ่ายังดังก้อง

“อย่าให้ใครรู้!”

เพียย่าลืมหันตัวลงนอนบนฟูก ตะแคงตัวจ้องผนังรถม้า ภาพการสูญสิ้นซีเซียงทำให้นางตัวสั่น ทั้งเจ็บปวด เสียใจ รู้สึกผิด และเคียดแค้น ซ้ำยังรู้สึกว่าการจบสิ้นซีเซียงในอดีตคือความผิดของนาง

นางรักคนผิด เชื่อใจคนผิด การสิ้นชีวิตและสิ้นชาติ คือคำตอบแทน
ในความรักอันแสนหลอกลวง!

“ล่ามู” หญิงสาวเรียกนางกำนัลคนสนิท พร้อมกับพลิกตัวไปหา

“เพคะ?”

“ในวันนั้น...วันที่ส่งพระมารดาว่าที่องค์รัชทายาทเข้าสู่ความสงบ องค์ชาย
ทั้งหลายเสด็จมาครบหรือไม่?”

ล่ามูเอียงคอครุ่นคิด แล้วจึงส่ายหน้า “องค์ชายสองกับองค์ชายสาม
ไม่ได้เสด็จมาร่วมพิธีเพคะ” ตอบแล้วก็นึกขึ้นได้ถึงอาการเสียความทรงจำของ
ผู้เป็นนาย จึงเอ่ยขยายความ “องค์ชายสองกับองค์ชายสามคือพระโอรสใน
ซางฟูเหรินเพคะ ซางฟูเหรินคือ...”

“พระสนมเอกที่บอกเจ้าว่า อย่าปล่อยให้ข้าออกมาเพ่นพ่านสินะ”

ล่ามูพยักหน้า “องค์ชายสองประจวบ ส่วนองค์ชายสาม ฝ่าบาททรงส่ง
ไปตรวจดูความเรียบร้อยที่ชายแดนเพคะ”

เพื่อยำรับฟังพร้อมกับครุ่นคิด ‘ด้วยตำแหน่งของซางฟูเหริน ทั้ง
องค์ชายสองและองค์ชายสามล้วนขึ้นเป็นองค์รัชทายาทได้ คิดแล้วก็นึกถึงคำนิทา
ของเหล่านางกำนัลชั้นที่ เหตุใดกันฝ่าบาทจึงมีพระประสงค์จะแต่งตั้งองค์ชาย
ห้า ซึ่งอ่อนแอและประจวบอยู่เป็นนิจขึ้นเป็นองค์รัชทายาท’

“ฝ่าบาทมีพระโอรสทั้งหมดกี่องค์?”

ล่ามูขยับตัว บิบนวดขาให้นายหญิงพร้อมกับตอบคำถาม “มีพระโอรส
หกองค์และพระธิดาหนึ่งองค์เพคะ องค์ชายใหญ่ประสูติในสองเฮา มีพระชันษา
ยี่สิบห้าปี องค์ชายสองมีพระชันษายี่สิบสามปี องค์ชายสามมีพระชันษายี่สิบ
เอ็ดปี องค์ชายสี่ประสูติในถึงชูหยวน มีพระชันษายี่สิบปี องค์ชายห้ามีพระ
ชันษายี่สิบปี และองค์ชายหกประสูติในอ้ายชิวหรง มีพระชันษาลิบเจ็ดปี ส่วน
องค์หญิงหยางจูหรงประสูติในหลันชูเฟย มีพระชันษาลิบห้าปีเพคะ”

แม้จะรู้สึกได้ว่าทางเสียงของนางกำนัลคนสนิทสะบัดเล็กน้อยยามเอ่ย
ถึงองค์หญิง แต่เพยาก็มิได้ถามถึงสาเหตุ เพราะความสนใจของนางล้วนผูก

อยู่ที่องค์ชายทั้งหก

หากนางจะผดุงชีซีเซียง ตำแหน่งของนางต้องสูง...อย่างที่เราควรเรียก
ขานว่าแม่ของแผ่นดิน เมื่อนางคือแม่ของแผ่นดิน ใครเล่าจะกล้าแตะต้อง
ชนเผ่าแห่งสองเสา!

นางต้องการพระราชโองการทอง¹⁷ เพื่อปกป้องและพิทักษ์ชีซีเซียง

“ในจำนวนองค์ชายทั้งหมด องค์ชายใดที่ไม่มีพระชายา”

คำถามนี้สร้างความแปลกใจให้ล่ำมูมิใช่น้อย ถึงกระนั้นนางก็ตอบ
“องค์ชายสี่ องค์ชายห้า และองค์ชายหกเพคะ”

เพຍย่าปิดเปลือกตาลง เริ่มต้นครุ่นคิดถึงสถานะ การจะขึ้นเป็นสองเสา
ย่อมต้องรับตำแหน่งพระชายาเอก ที่สำคัญที่สุดคือต้องเป็นพระชายาเอกแห่ง
องค์รัชทายาท ในยามนี้แม้องค์ชายห้าจะถูกวางตัวเป็นองค์รัชทายาท ทว่าตราบ
ใดที่พิธีแต่งตั้งยังมีเกิดขึ้น ทุกอย่างย่อมเปลี่ยนแปลงได้

ภาพบุรุษผู้หนึ่งแทรกผ่านเข้ามาในความคิด ดวงตาคมที่จ้องนางทำให้
ผู้นี้ถึงแม้ริมฝีปาก ก่อนจะลบภาพของเขาที่พร้อมไปกับเหตุผลที่ไตร่ตรอง
ดีแล้ว

‘องค์ชายหกนั้นมีพระมารดาเป็นเพียงชิวหรง ช่างห่างไกลจากบัลลังก์
ยิ่งนัก อีกทั้งเขายังอายุน้อยกว่านางถึงสามปี’ คิดแล้วก็ถอนหายใจ ดูเหมือน
ว่าหากที่นางควรเลือกเก็บมีเพียงองค์ชายสี่กับองค์ชายห้า!

ร่างเล็กบางขยับตัวลุกขึ้นเปิดม่านหน้าต่าง แทะคางมองทิวทัศน์ด้านนอก

¹⁷ พระราชโองการทอง เปรียบตั้งป้ายประกาศที่จะมีอำนาจคุ้มครองอย่างไม่มีคำว่าสิ้นสุด แม้
ฮ่องเต้ผู้พระราชทานพระราชโองการทองนั้นจะสวรรคต แต่ลูกหลานและฮ่องเต้พระองค์ต่อไปจะ
ต้องเคารพในพระราชโองการทองนี้ หากฝ่าฝืนจะต้องโทษออกตัญญู พระราชโองการทองไม่สามารถ
ออกได้ง่ายๆ จะต้องผ่านการประชุมในท้องพระโรง ผู้จะได้รับต้องมีความดีความชอบระดับช่วย
ผดุงชาติ ยิ่งถ้าออกให้แก่ชนเผ่ารอบนอกนั้นแทบจะเป็นไปได้น้อยมาก เพราะเหล่าขุนนางกลัวว่า
ชนเผ่าที่ได้รับพระราชโองการทองนี้จะกระด้างกระเดื่องและไม่เคารพอีกต่อไป นับแต่อดีตจนถึง
ปัจจุบัน มีเพียงไม่กี่ชนเผ่าที่ได้รับพระราชโองการทอง ส่วนใหญ่เป็นชนเผ่าที่มีการเจริญ
สัมพันธไมตรีผ่านการแต่งงาน

ที่มีเพียงต้นไม้ เสียงของแม่แต่มองขึ้นในหัว

“ห้าปี...พระองค์มีเวลาเพียงห้าปี”

เพื่อย่าซ้อนสายตามองห้องฟ้าสดใส ริมฝีปากคลี่ยิ้ม แวตนาแว่นแฉ่ง
นางจะผดุงชีเซียง นางจะทำให้ได้ นางจะก้าวขึ้นเป็นสองเฮาแห่งต้าเจิน!

ห้าปี...นางไม่เสียดายหรือเสียใจหากต้องจากไป ชีวิตของนางหากแลก
ด้วยการผดุงชีเซียงมิให้ดับสูญ นั่นคือการสละชีพที่คุ้มค่า

นางย้อนกลับคืนเพื่อชีเซียง มีชีวิตเพื่อชีเซียง และยินดีจบชีวิตเพื่อ
ชีเซียงเช่นกัน!

สาม หลังชูปैया

เพื่อสยบข้อสงสัยที่ว่าองค์หญิงเพียยังมีพระชนม์ชีพอยู่หรือไม่ ผู้
ถูกนิทนาจึงยอมยกเท้าออกจากตำหนัก นับตั้งแต่พ้นคันทิว ครั้งนี้เป็นครั้งแรก
ที่นางออกไปเดินเล่น

ขบวนติดตามมีเพียงล่ามกับนางกำนัลช่างพูดอย่างจิวซือ ส่วนคนที่
เหลือล้วนแสดงท่าทางชัดเจนว่าไม่อยากติดตาม ด้วยเหตุนี้เพียจึงกล่าวด้วย
น้ำเสียงราบเรียบ

“ใครอยากไปก็ตามมา”

มีนางกำนัลเพียงสองคน ช่างไม่สมพระเกียรติแห่งองค์หญิงยิ่งนัก
ทุกคราเมื่อทั้งสามเดินผ่านกลุ่มคน แม้จะเป็นเพียงนางกำนัลชั้นที่ ก็มีเสียง
กระซิบกระซาบและสายตามองมาอย่างดูแคลน

หลายต่อหลายครั้งล่ามหมายจะเข้าปะทะ แต่เมื่อเล็กของผู้เป็นนายก็
คอยรั้งไว้ ก่อนจะเดินต่อราวกับมิได้ยินเสียงและมีได้เห็นสายตาทั้งหลาย

ที่ใครๆ แหย่หยันว่านางเกรงกลัวแม่แต่นางกำนัลชั้นที่ ทว่าดวงตากกลม
โตคู่่นั้นกลับแอบซ่อนความปรารถนาอันแท้จริงไว้

ไม่เห็นหัวนางสิตี เมื่อไรผู้คนสนใจ อะไรๆ ที่ปรารถนาจะได้ยินก็ยิ่งวัง

เข้าไปได้ง่าย เช่นเมื่อครู่ที่ได้ยินนางกำนัลแอบกระซิบกระซาบถึงสถานที่ที่องค์ชายสีมักจะไปติดกุใจ

ไเหนจะกระซิบกระซาบนิทานเรื่องเว่ยฮองเฮากับซางฟูเหรินแต่งกลอนเชือดเฉือนกันเบื้องหน้าพระพักตร์เงินฉีเล่อฮองเต้เกี่ยวกับการแต่งตั้งองค์รัชทายาท ว่าแท้จริงแล้วควรเป็นโอรสของผู้ใด

เพ่ยย่าเดินไปเรื่อยๆ อย่งไรจุดหมาย จนกระทั่งผ่านตำหนักหลังหนึ่ง สองเท้าหยุดลงตรงหน้าดงดอกไม้หลากสีอันเบ่งบานชูช่อล่อหม่อมรม นี้นวลก็ยื่นออกไปหมายจะแตะ แต่ก็ชะงักและชักมือกลับ ริมฝีปากบางคล้ำยิ้มเศร้า

ดอกไม้งาม...ควรเบ่งบานแลงดงามอยู่บนต้น

คิดแล้วก็หันหลังเตรียมจะกลับตำหนัก เพราะตะวันเริ่มแรงกล้าจนรู้สึกเหนียวตัว ทว่ามีเสียงหนึ่งดังขึ้นมา

“หยุดนะ!”

เพ่ยย่าหันหลังกลับไปทางต้นเสียง สตรีนางหนึ่งเดินตรงเข้ามาด้วยท่วงท่าสง่างาม ร่างอวบอ้อมตามความงามแห่งตำเงิน ดวงหน้าขาวยิ่งกว่าสีของดอกไม้ ริมฝีปากเคลือบสีแดงจากชาต ชุดสีเหลืองอ่อนปักลายไก่อฟ้า ปิ่นทองลายเกลียวเมฆบนเรือนผม บอกถึงตำแหน่งพระสนม มีเสียงกระซิบแผ่วเบามาจากด้านหลัง

“หลันซูเพ่ยเพคะ”

เพ่ยย่าทวนความจำ ก่อนจะยอบกายถวายคำนับตามธรรมเนียม ตามศักดิ์แล้วฐานะองค์หญิงของนางสูงกว่า ไม่จำเป็นต้องคำนับพระสนมยศต่ำกว่า กุ้ยเหริน ทว่าด้วยความที่เป็นตัวประกัน ทำให้ฐานะของนางถูกเหยียบลงมาจนด้อยค่าเทียบเท่านางกำนัล

ผู้รู้ในความต่ำศักดิ์ของคนตรงหน้ามองด้วยแววตาหยามเหยียด ไร้คำอนุญาตให้ลุกขึ้น มีเพียงดวงหน้างามที่มักล้นด้วยความกราดเกรี้ยว ทั้งยังชี้นิ้วมายังผู้ที่ยอบกายอยู่

“บังอาจยังนัก! กล้าเด็ดดอกไม้ของข้า”

คำกล่าวหาที่ไม่เป็นจริงพาให้ผู้ถูกกล่าวหาขมวดคิ้ว เยกหน้าขึ้นสบกับดวงตาที่เต็มไปด้วยความเกลียดชัง

ความสงสัยปรากฏขึ้น นางทำสิ่งใดกันหนอ หลันซูเพยผู้นี้จึงเกลียดชังนาง คล้ายอยากจะขยี้นางด้วยปลายเท้า

“ข้า...” ยังไม่ทันที่เพยย่าจะพูดสิ่งใดต่อ มือขวาก็ฟาดลงมาบนแก้มซีกขวาจนใบหน้าหัน ร่างเซล้ม รู้สึกถึงความเจ็บแปลบที่แก้ม ข้ายังได้รับรสความแห้งโลหิต มือเล็กยกขึ้นกุมแก้มทน พลังเยกหน้ามองผู้ลงมือ

หลันซูเพยทำปากเบ้ ชี้นิ้วไปยังนางกำนัลผู้ติดตามทั้งสอง “ถอยไป! นายของพวกเจ้ากำบังอาจเด็ดดอกไม้ในสวนของข้า วันนี้ข้าจะลงโทษนาง”

จิวซือมีท่าที่ลังเล ส่วนล่ำมูหาได้เชื่อฟังไม่ นางขยับตัวเตรียมเข้าไปประคองนายหญิง ทว่านางกำนัลอาวุโสสองคนก็ตรงเข้ามาขวาง ทั้งยังกระซอกผมของนางไว้ เช่นเดียวกับที่จิวซือถูกกระทำ

เพยย่ากำหมัดแน่น ลูกขึ้นยืนเผชิญหน้า ปาดเลือดข้างมุมปาก ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ถูกกดขี่หยิ่งนอบน้อม

“ขอพระสนมโปรดเมตตาด้วย ความผิดของข้า อย่าได้ลงไปถึงพวกบ่าวทั้งสองนางล้วนไม่เกี่ยวข้อง”

หลันซูเพยบิดริมฝีปากยิ้ม แวดตาดังมีลูกไฟเต้น “เช่นนั้นเจ้ายอมรับแล้วสิว่าเจ้าเด็ดดอกไม้ของข้า”

คนถูกกล่าวหามองไปยังดงดอกไม้ “ทุกดอกยังอยู่ครบสมบูรณ์”

หลันซูเพยเบนสายตาไปทางนางกำนัลคนสนิท นางกำนัลผู้นั้นคลิ่ยิ้ม ร้ายกาจไม่ต่างจากผู้เป็นนาย เดินตรงไปกระซอกดอกไม้แล้วโยนลงพื้นตามด้วยการเอ่ยเสียงหวาน

“เรียนหลันซูเพย เมื่อเข้ายามบ่าวมาตรวจดูความเรียบร้อย ไม่มีแม่เพียงหนึ่งดอกร่วงหล่น แต่ในยามนี้...” นางใช้ปลายเท้าเตะดอกไม้ไปทางเพยย่า “หนึ่งดอกหลุดจากต้น ดูจากสภาพแล้วคงถูกกระซอกเพคะ”

เพยย่าหลุบตาลง ซ่อนความขบขันกับการแสดงของสองนายบ่าว ก่อน

จะซ่อนตาขึ้นมองด้วยแววตาไร้เดียงสาและหวาดกลัว แอบแฝงด้วยแววตาแห่งความกล้าที่ทำให้หลันชูเพยชะงักเล็กน้อย

แววตาของนางช่างแตกต่างจากเพยย่าคนเดิม

ถึงกระนั้นก็หายจากอาการชะงักอย่างรวดเร็ว เมื่อสบกับแววตาของความหวาดกลัวคล้ายเพยย่าคนเดิมที่สมควรตาย...แต่ดันพีน!

“เจ้ายอมรับผิดหรือไม่”

เพยย่ามองไปทางสองนางกำนัลของตนซึ่งยังคงถูกกระซอกผม “หากพระสนมปรารถนาจะลงโทษข้า ข้าก็ยอมรับ ขอเพียงปล่อยคนของข้าไป”

หลันชูเพยปรายตาไปทางสองนางกำนัล “ชีวิตพวกนางมีค่ามากกว่าชีวิตเจ้าหรือ”

“ทุกชีวิตล้วนมีค่า ในเมื่อยามนี้ท่านปรารถนาเพียงลงโทษข้า ก็ให้เรื่องนี้อยู่ที่ข้าเพียงผู้เดียว”

“ปากเก่ง!” หลันชูเพยเอ่ยด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว เบนสายตาไปทางนางกำนัลคนสนิท “องค์หญิงเพยย่าไร้มารยาท ด้อยการอบรม วันนั้นข้า หลันชูเพยจะเมตตาออบรมนางเอง ให้นางคุกเข่าอยู่ที่หน้าตำหนักของข้าเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม¹⁸”

ผู้ได้รับโทษยกอภายลง ตอบด้วยน้ำเสียงนิ่ง หาได้หวั่นกลัวไม่ “ข้าทราบแล้ว”

ว่าการคุกเข่าหาเป็นเช่นที่คิดไม่ แต่บนพื้นกลับมีเมล็ดถั่วแตกเป็นซีกแหลมคมมากมาย นางกำนัลคนสนิทของหลันชูเพยชี้นิ้วสั่งให้นางกำนัลน้อยหว่านเมล็ดถั่วลงบนพื้นมีให้มึที่ว่าง

“ทุลชะมูองค์หญิงเพยย่าคุกเข่าด้วยเพคะ”

เพยย่ายังคงมีสีหน้าสงบ คุกเข่าลงบนเมล็ดถั่ว สองมือประสานกันไว้เหนือ

¹⁸ หนึ่งชั่วยาม เท่ากับสองชั่วโมงในปัจจุบัน

ช่วงท้อง หางตาเห็นนางกำนัลทั้งสองของนางถูกกั้นเอาไว้ ริมฝีปากคลี่ยิ้มบางๆ
ยังดีที่ทั้งสองคนนั้นถูกปล่อยจากการกระซอกผม

แสงแดดอันแผดเผาของช่วงสาย และเมล็ดข้าวซึ่งเริ่มสร้างความเจ็บให้
หัวเข่า ทำให้คนถูกลงโทษเริ่มรู้สึกมีนศิริชะ ถึงกระนั้นก็ยังแข็งแรง มียอมยกมือ
ขึ้นเช็ดเหงื่อที่ไหลผ่านแก้ม

นางนั่งคุกเข่าอยู่เช่นนั้น...จนผ่านไปราวหนึ่งกำนธูป¹⁹

...จนเห็นว่าเหล่านางกำนัลชั้นที่พากันหยุดดูนางถูกลงโทษ

...จนเห็นว่าลั่นชูเพยซึ่งกลับเข้าไปในตำหนักได้กลับออกมาชื่นชม

ผลงาน

ดวงตาที่หลุบต่ำอยู่ทอประกายระยิบระยับ ซ่อนรอยยิ้ม ค่อยๆ เยก
หน้าขึ้นด้วยสีหน้าระโหยโรยแรง มุมปากเปรอะคราบโลหิตแห้งกรัง แล้วตาม
ด้วยการปล่อยร่างให้ล้มลง

นางแล้งเป็นลมโดยมีเสียงของล่ามกรีดร้อง ทั้งเสียงกรีดร้องที่ตั้งยิ่ง
กว่าของจิ๋วซื่อ ยังมีเสียงร้องตกลใจของเหล่านางกำนัลชั้นที่

ขณะที่ดวงตาดำอยู่ หูก็ได้ยินเสียงที่แผงด้วยความตกลใจของลั่นชูเพย

“ให้คนหามนางกลับตำหนัก แล้วให้หมอลงไปดูนาง”

ในความรู้สึกของเพยย่า รับรู้ได้ว่าสตรีผู้นี้ปรารถนาจะให้นางจบชีวิต
แต่นางเป็นถึงองค์หญิง แม้ความเป็นองค์หญิงของนางจะด้อยค่าเพียงใด

ทว่า...นางก็คือองค์หญิง

ขณะที่รับรู้ร่างของตนถูกประคอง เพยย่าหัวใจพองโต อยากรู้ยิ่งนัก
ว่า หากมีคณูรู้เรื่องลั่นชูเพยองค์หญิงเพยย่าผู้มีร่างกายอ่อนแอ และ
เพิ่งฟื้นจากอาการป่วยจนเป็นลมล้มพับไปอีกรอบ...

¹⁹ หนึ่งกำนธูป เท่ากับสิบห้านาที (ในยุคของเว่ยจิ้นหนานเปยเฉา กำนธูปทั่วไปจะมีขนาดสั้นกว่า
ยุคอื่น เพราะมีกฎของฟ้าดินที่ว่า ธูปยาวใช้สำหรับราชวงศ์และใช้ในโอกาสพิเศษเท่านั้น
นักโบราณคดีและนักประวัติศาสตร์จึงกำหนดให้หนึ่งกำนธูปในยุคนี้เท่ากับสิบห้านาที)

...ผู้คนในวังหลวงจะกระซิบนินทาว่าอย่างไร

...ผู้คนนอกวังหลวงจะกระซิบนินทาว่าอย่างไร

ดวงตาที่หลับอยู่ปรือขึ้นเล็กน้อย มองไปยังจิ๋วซื่อซึ่งมีสีหน้าตกใจ นับตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาจนถึงรู้ว่านางกำนัลผู้นี้ช่างพูด และพูดดั่งยิ่งนัก ในวันนี้นางจะไ้ใช้ประโยชน์จากนิสัยนี้ของจิ๋วซื่อ

ให้นางพูดให้ดัง...จนออกไปนอกวังหลวงไ้ยิ่งดี!

เพื่อย่านอนกะพริบตาปริบๆ ฟังเสียงถอนหายใจของหมอลหลวงซึ่ง

ตรวจชีพจรผ่านเส้นด้าย²⁰ อยู่อีกฝั่งของผ้า幔เตียง นางอมยิ้มเมื่อหมอลหลวงถอนหายใจติดกันสามครั้ง แล้วลงท้ายด้วยการสั่งยาบำรุงขนานเดิมเช่นเดียวกับครั้งก่อน

หมอลหลวงมีอาจวิโรจฉัยในอาการและโรคอันแสนแปลกประหลาดขององค์หญิงเพຍยาไ้

จะว่าไปแล้วร่างกายของเพຍยานั้นแข็งแรงยิ่ง ก่อนที่นางจะเดินทางออกจากซีเซียง แม่เฒ่าไ้จับชีพจร รอยยิ้มของแม่เฒ่าบ่งบอกไ้ว่าแข็งแรงดี

แต่เหตุที่หมอลหลวงมิกล้าพูดว่าแข็งแรงนั้น เป็นเพราะนางเคยตายแล้วฟื้น รวมถึงเจ็ดวันที่นอนนิ่งดุจซากผัก ทำให้หมอลหลวงสรุปเองว่าคงเป็นโรคที่มิเคยเจอ และผู้วิโรจฉัยไ้คงมีเพียงหมอแห่งชนเผ่า

เพຍยายิ้มกว้างขึ้น แน่ใจยิ่งนักว่าในครั้งนี้เสียงกระซิบกระซาบจะยิ่งตอกย้ำว่านางอ่อนแอเพียงใด พร้อมลึนใจแม่เพียงแค่วันแล้วล้ม นางต้องการให้ทุกคนคิดเช่นนั้น ต้องการแก้งป่วย เพราะนางปรารถนาจะกลับไปซีเซียง

ใช่เพียงการกลับบ้านเพื่อให้บรรเทาความคะเนิงหา ทว่ายังมีควมปรารถนาที่จะหารือกับแม่เฒ่าในหลายสิ่ง

²⁰ ในอดีตหมอลหลวงไม่ได้รับอนุญาตให้แตะต้องตัวสตรีฝ่ายใน การตรวจชีพจรจะทำผ่านเส้นด้าย เป็นด้ายแดงที่คัดค้านขึ้นมาเป็นพิเศษ บางแต่เหนียว สะท่อนเสียงและการเคลื่อนไหวไ้เป็นอย่างดี

เมื่อหมอลงจากไป ฝ่าม่านเตี้ยงก็ถูกเลิกไปเกี่ยวไว้ข้างเตี้ยง เพยย่า ปิดเปลือกตาลง ยังคงแสรังเป็นลม ไม่เปิดเผยความจริงต่อหน้าล่ำมู เพราะนางเชื่อมั่นว่าการจะหลอกผู้อื่นได้แนบเนียน ต้องหลอกคนสนิทให้ได้เสียก่อน แล้วล่ำมูก็สะอื้นพร้อมกับหลังน้ำตาด้วยความเสียใจ

แม้คนที่แสรังแสดงจะรู้สึกผิดและปรารถนาจะลุกขึ้นพลอบ ทว่าหน้าที่ที่นางได้รับมอบหมายนั้นสำคัญกว่า เพื่อซีเซียง เพื่อเส้นทางซึ่งถูกจำกัดเวลาเพียงห้าปี นางจำต้องแข็งใจ ค่อยๆ ลืมตาขึ้น มองล่ำมูด้วยแวตาท่ออระโหย “ข้าพ้้นแล้ว”

ล่ำมูกุมมือผู้เป็นนาย แนบมืออุ่นกับแก้ม “เป็นความผิดของหม่อมฉันเอง หม่อมฉันไม่ควรปล่อยให้องค์หญิงเสด็จไปทางนั้น”

เพยย่าคลี่ยิ้มบางๆ เพื่อปลอบนางก้านลคนสนิท “อย่าพูดเช่นนั้น เป็นพระสนมผู้หนึ่งที่ต้องการกลั่นแกล้งข้า”

คนถูกปลอบใจส่ายหน้า “หม่อมฉันไม่ควรปล่อยองค์หญิงไปทางนั้นทั้งที่...”

เสียงเคาะประตูห้องดังซัดขึ้น ล่ำมูเช็ดน้ำตาพร้อมกับลุกขึ้นไปเปิดประตู ผู้มาเคาะคือขันที เขาเอ่ยด้วยท่าทางตื่นตกใจ ล่ำมูผู้ได้รับฟังก็มีท่าทางตกใจไม่แพ้กัน นางถลามานั่งข้างผู้เป็นนาย เอ่ยเสียงลั่นเล็กน้อย

“ทูลองค์หญิง ฝ่าบาทให้ตำชายกงกงนำยาเม็ดแก้บุปผามาให้พระองค์เพคะ”

เพยย่าพยักหน้า เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงไร้เรี่ยวแรงพร้อมกับปิดเปลือกตาลง “เจ้าไปรับแทนข้า บอกตำชายกงกงว่าข้าไม่อาจลุกขึ้นได้ หัวเข่าของข้าปวดร้าว ทุกครั้งที่ขยับราวกับมีเมล็ดตั่วกั๊งอยู่ภายใน” เอ่ยจบก็ขยับพลิกตัวตะแคง ได้ยินเสียงล่ำมูลุกออกไป ดวงตาที่ปิดอยู่ก็ลืมขึ้น ริมฝีปากคลี่ยิ้มบางๆ ยาเม็ดแก้บุปผาเป็นยาบำรุงกำลังอันเลื่องชื่อของแคว้นต้าเฉิน ว่ากันว่า

21 หนึ่งในฤดูกาลในอดีต คือช่วงเวลาราวสามถึงสี่เดือนตามปฏิทินในปัจจุบัน

หนึ่งฤดูกาล²¹ จะปรุ่งได้เพียงหนึ่งเม็ด

ดูเหมือนว่าเรื่องที่หลันซูเพยลงโทษนางจะดังไปถึงพระกรรณของเจิน-ฉีเล่อฮ่องเต้!...

เสียงระฆังซึ่งดังก้องทั่วฝ่ายในปลูกให้ทุกคนลุกจากที่นอน ไซ่เพียง

เหล่านางกำนัลชั้นที่ แต่รวมถึงเหล่าพระสนม เพยยำลุกขึ้นด้วยแวตตามีเงง ไม่เข้าใจในลัญญาณ บานประตูถูกเปิดออกพร้อมกับที่ล่ามกับนางกำนัลนาง หนึ่งตรงเข้ามา

ทั้งสองรีบช่วยผู้เป็นนายแต่งตัว ยังไม่ทันที่เพยยำจะนั่งลงบนเก้าอี้เพื่อเกล้าผม จิวซือก็วิ่งเข้ามาในห้อง คุณเข่าลงพร้อมรายงานเสียงสั้น

“คนทยอยเข้าลานจิงซานแล้วพะคะ”

“ลานจิงซาน?” เพยยำทวนคำนั้น ดวงตาดจ้องภาพสะท้อนตัวเองในกระจก

ลานจิงซานเป็นลานกว้างที่อยู่หน้าทางเข้าฝ่ายใน นางเคยเดินผ่านลานนั้นเมื่อสามวันก่อน จิวซือเป็นผู้เล่าให้ฟังว่าลานนี้ใช้ประกาศโทษและลงโทษนางกำนัลชั้นที่ รวมถึงพระสนม ซึ่งมีโทษร้ายแรง

“เร่งมือเถอะ” เพยยำเอ่ยเสียงเบา ดวงตาที่แฝงแววใคร่รู้ปิดลง ที่ลานจิงซานนั้น...ใครกันหนอคือผู้ถูกลงโทษ แล้วคือโทษใดกัน

นางปรารถนาใคร่รู้ที่สุดคงจะเป็น...บทลงโทษเช่นไร

ณ ลานจิงซาน

ไซ่เพียงเพยยำที่อยากรู้ ทว่าผู้คนมากมายทั้งเหล่าบ่าวไพร่และผู้เป็นนายล้วนพากันยืนล้อมลานจิงซาน สิ่งที่ตั้งดูตาสยดาสที่สุดคือหม้อสำริดใบใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ด้านขวาสุดของลาน ในหม้อนั้นมีน้ำเดือดจัด ควันฉุยขึ้นไปเบื้อบนชั้นที่พากันสูมไฟเพื่อมิให้ไฟมอด

กึ่งกลางของลานตั้งตั้งไม้สลักลายหงส์ ทางด้านซ้ายคือตั้งอีกตัวไว้

ลวดลายสลัก

เยื้องออกไปด้านขวาของตั่งทั้งสองตัวคือสตรีนางหนึ่ง สวมชุดขาว เขียนคำว่า ‘คบซู้’ ปล่อยผมยาวไว้การเกล้ารวบ เพื่อย่าหรือตามองและคาดคะเนอายุ คิดว่าน่าจะไม่เกินยี่สิบปี คงรุ่นราวคราวเดียวกับนาง ริมฝีปากบางแถมแน่น ดวงตาจับจ้องสตรีผู้นั้น หูได้ยินเสียงเหล่านางกำนัลชั้นที่รอบด้านกระซิบกระซาบ

“เถ้าทรงฮวานี่”

“ใช่ๆ เห็นว่าถูกจับได้ว่าลอบคบซู้กับองค์รัชกาลหวง”

“หา! นางช่างกล้ายิ่งนัก ได้ข่าวว่าตั้งแต่เข้าวังไม่เคยถวายตัวให้ฝ่าบาท”

“พวกเจ้าว่าโทษของนางจะเป็นเช่นไร”

เสียงกระซิบกระซาบเบาลงเมื่อชั้นที่ประกาศการเสด็จมาของเว่ยฮองเฮา ทุกคนพากันหมอบคำนับ พระวรกายอวบอ้อมในฉลองพระองค์สีฟ้าอ่อนอย่างผ่านพระสนมผู้กระทำความผิด ก่อนจะประทับบนตั่งหงส์ เป็นจังหวะเดียวกับเสียงขานประกาศการมาถึงของซางฟูเหริน และแน่นอนว่าตั่งที่ว่างอยู่คือที่ประทับของพระสนมเอกผู้มีโอรสถึงสององค์

เพื่อย่าเดินเข้าเบียดกายผ่านเหล่านางกำนัล พยายามแทรกเพื่อให้เห็นเบื้องหน้าชัดขึ้น โดยมีนางกำนัลผู้ติดตามทั้งสองคือล่ามและจิ๋วซือเบียดตามมาติดๆ ขณะที่ทุกคนเพ่งมองไปยังผู้ทำความผิด สายตาขององค์หญิงต่างถีนกลับมาจ้องมองไปยังเว่ยฮองเฮา

พระพักตร์อ้อมคูเอ็นสงบ แวพระเนตรหนึ่งราวสายน้ำไร้คลื่น คนจ้องมองสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อผู้ถูกจ้องสบสายตา พระเนตรนั้นมิได้เปลี่ยนความนิ่ง มีเพียงพระโอษฐ์ขยับคลี่บางๆ ก่อนทุกอย่างจะกลับคืนเช่นเดิม และพระพักตร์ได้หันไปทางซางฟูเหรินซึ่งขิงยกพระหัตถ์แทนคำกล่าวให้เริ่มพิธี

... ทั้งๆ ที่เป็นหน้าที่ของฮองเฮา

ชั้นที่หัวหน้าคุณภักดีกระดาศที่เตรียมไว้ เขาก้าวออกมาและคุกเข่าลงเบื้องหน้าสตรีผู้เป็นใหญ่

“ทูลเว่ยของเขาและชาวฟูเหริน จากการสอบสวนพยานทั้งหลาย พบว่า
 เจ้าหญิงสาวกระทำผิดข้อหาคบชู้จริงพะยะค่ะ”

เว่ยของเขาหันพระพักตร์ไปทางผู้กระทำผิด ยังมีคนที่จะได้รับสิ่งสิ่งใด
 กลับเป็นชาวฟูเหรินที่ตรัสแทรก “ชู้ของนางเล่า”

“ทูลชาวฟูเหริน องค์รักษ์หลวงผู้นั้นถูกประหารไปเมื่อวานพะยะค่ะ”

เมื่อเอ่ยถึงองค์รักษ์หลวง เจ้าหญิงสาวก็คลี่ยิ้มเย้ยหยัน แกว่ตาขบขัน
 ดวงหน้างามแยงขึ้นจับจ้องไปยังชาวฟูเหริน จ้องด้วยสายตาที่พาให้ผู้ถูกจ้อง
 กำพระหัตถ์แน่น สُرเสียงแหลมเล็กดังขึ้นในทันที

“จัดการ!”

“เดี๋ยว!” สُرเสียงหวานนุ่มของเว่ยของเขาดังขึ้น ทรงชี้ไปยังเจ้าหญิงสาว
 “เจ้ามีสิ่งใดจะพูดหรือไม่”

“ฮองเฮาพะคะ นางสมควรถูกลงโทษ ทุกอย่างล้วนชัดเจน” ชาวฟูเหริน
 หายอเมิดโอกาสไม่ แย้งด้วยสุรเสียงดัง ตามด้วยกวั๊กพระหัตถ์เรียกขັນที่ผู้
 ถือไม้พลองซึ่งยืนรอห่างออกไปเล็กน้อย “จัดการ!”

ขันที่ซึ่งถือไม้พลองขนาดเท่าต้นขานุรุขเดินเข้ามายืนเคียงข้างเจ้าหญิง-
 ฮวา ขณะที่ขันที่อีกสองคนตรงเข้ามาจับข้อมือของผู้ทำผิดแล้วกดตัวให้คว่ำลง
 ขันที่อีกคนเดินถือถังน้ำเข้าไปใกล้แล้วราดน้ำลงสู่ช่วงล่าง²² ตามด้วยเสียงไม้
 พลองหวดผ่านอากาศฟาดตรงช่วงล่างของผู้คืบชู้

เสียงลงโทษพาให้ผู้ยืนชมสะดุ้ง เพยยาเบือนหน้าไปอีกทาง ขนลุกยาม
 ได้ยินเสียงกริ๊ดร้องเจ็บปวดของเจ้าหญิงสาว นางกุมมือของล่ามูแน่น

“เสด็จกลับหรือไม่พะคะ” ล่ามูเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ได้ฉันพี่ล่ามู” จิวซือรีบแยงขึ้น แล้วมองไปทางสองสตรีผู้คุมวังหลัง

“ถ้าฮองเฮากับฟูเหรินยังไม่เสด็จกลับ ไม่ว่าใครก็ห้ามกลับ”

ด้วยกฏนี้ทำให้เพยยาไร้ทางเลือก ต้องทนฟังเสียงเจ็บปวดปานร่างถูก

²² การราดน้ำก่อนโบย เรียกว่าการโบยเปียก บางครั้งน้ำที่ราดเป็นเพียงน้ำเปล่า บางครั้งก็ผสม
 น้ำเกลือ ราดน้ำเพื่อให้การโบยหนักขึ้น

แยกของพระสนมผู้นั้น จนกระทั่งสุรเสียงอ่อนหวานของเว่ยฮองเฮาตั้งขึ้น
“พอได้แล้ว ให้จบเพียงเท่านี้”

คำว่า ‘จบ’ ทำให้ผู้ไม่เข้าใจโทษของการคบชู้ถอนหายใจอย่างโล่งอกแทน
พระสนมผู้ถูกลงโทษ ทว่ายามที่ชั้นที่สองคนตรงเข้าไปหาผู้ถูกลบปล่อยร่างลงบน
พื้น หนึ่งในนั้นถือมิด ส่วนอีกคนก็จับร่างนั้นนอนหงาย ก่อนที่ผู้ถือมิดจะใช้
มิดกรีดใบหน้า²³ งาม เลือดพวยพุ่งพร้อมด้วยเสียงกรีดร้องของสตรีผู้ถูกกรีด
หน้าจนหนังเหวอะเป็นริ้วๆ

เมื่อกรีดจนไร้พื้นที่ว่าง ชั้นที่อีกสองคนก็ตรงเข้ามาทิวร้างอ่อนปวกเปียก
ที่หมดสติด้วยความเจ็บปวด ทั้งยังซุ่มไปด้วยโลหิตจากการถูกโอบยและกรีด
หน้า เลือดของผู้คบชู้หลุดออก เผยให้เห็นรอยคล้ายถูกเขียนมากมายบนผิว
เนื้อจนช้ำ ร่างนั้นถูกลากตรงไปยังหม้อน้ำเดือดจัดซึ่งมีควันขาวกำจายไปทั่ว

ดวงตาของเพ่ยย่าเบิกกว้าง เช่าอ่อน มีรอยขึ้นปิดปากมีให้ปล่อยเสียง
กรีดร้อง เช่นเดียวกับที่ทุกคนทำ ยามที่ร่างของเจ้าหญิงสาวถูกโยนลงสู่หม้อ
น้ำเดือด²⁴

โทษของการคบชู้...คือความตายสถานเดียว!

ไร้เสียงกรีดร้องหรือแสดงความตกใจและหวาดกลัวจากเจ้าหญิงสาว
ทุกคนพากันเบือนหน้าหนี ไม่มีเสียงแห่งความทุกข์ทรมานที่ถูกดัดตั้งเป็นของ
ผู้ทำผิด มีเพียงกลิ่นเนื้อต้มที่ลอยอวลขึ้นมาพร้อมกับไอขาว

เพ่ยย่ากัดริมฝีปาก พยายามอย่างยิ่งมิให้อาเจียน นางถูกกระตุกแขน
ให้ก้มลงคำนับเมื่อเว่ยฮองเฮากับซางฟูเหรินเสด็จกลับ ทันทีที่ทั้งสององค์ลับ
ไปจากสายตา เพ่ยย่าก็ลุกขึ้นวิ่งไปหยุดลงตรงโคนต้นไม้ใหญ่ อาเจียนจนหมด
ท้อง น้ำตาไหลอาบสองแก้ม

²³ การกรีดหน้า ใช้สำหรับสตรีที่คบชู้ คล้ายการสักหน้า เป็นการตอกตราบาปว่าคบชู้ให้ติดตัวไป
แม้จะลงไปสู่ยมโลก วิญญาณอื่นก็จะรู้ว่าคบชู้

²⁴ การลงโทษด้วยการต้ม คือการลงโทษผู้กระทำผิดข้อหาฉกรรจ์ เกิดขึ้นครั้งแรกในช่วงสมัย
ราชวงศ์ชั้น ต่อมาในปลายยุคของเว่ยจินหนานเป่ย์เฉา ใช้ลงโทษพระสนมที่คบชู้ (ถอดบันทึกการ
ลงโทษนางในโดยโครงการ 廣慶千萬問項目 มหาวิทยาลัยเยล)

โหดร้าย...ช่างโหดร้ายยิ่งนัก!

“ให้หม่อมฉันไปนำเกี่ยวกับมาตีหรือไม่เพคะ” น้ำเสียงของล่ำมูเปี่ยมล้นด้วยความเป็นห่วง

เพยยำงยหน้าขึ้น รับผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปากแล้วส่ายหน้า มองไอขาวซึ่งลอยอวลไปทั่ว มือกดผ้าเช็ดหน้าไว้ที่ปาก หันหลังเดินกลับตำหนักโดยที่มิเอ่ยสิ่งใด เมื่อถึงตำหนัก ชั้นที่ผู้เชิญอาหารก็เดินสวนออกไป

“ข้าไม่อยากอาหาร” นางเอ่ยกับนางกำนัลคนสนิท แล้วตรงเข้าห้องนอน มุ่งสู่เตียง เอนร่างลงบนที่นอน ก่อนจะดึงผ้าห่มขึ้นคลุมถึงลำคอ
กลัว...นางหวาดกลัว

แม้ดวงตาจะปิดลง แต่หูยังคงได้ยินเสียง จิวซือกระซิบกระซาบกับล่ำมูซึ่งพยายามดันให้นางเดินออกไปจากห้อง

“พี่ล่ำมู ข้าแอบได้ยินมาว่า แท้จริงแล้วชายชู้ที่เจ้าทรงหา มีความสัมพันธ์ด้วยมิใช่หรือครั้น แต่เป็นองค์ชายสาม”

“เหลวไหล! อย่าได้ไปพูดให้ใครฟัง” ล่ำมูดุ

“ข้าไม่ได้เหลวไหล เรื่องนี้เล่าลือกันไปทั่ว”

ประตูห้องปิดลงพร้อมกับเสียงพูดคุยของจิวซือกับล่ำมูค่อยๆ เงียบหายไป เพยยำลืมนตาที่ปิดอยู่ขึ้น ร่างเล็กบอบบางหยัดกายขึ้นนั่ง แขนทั้งสองข้างกอดขาแล้ววางค้างไว้บนเข่า

องค์ชายสาม? เช่นนั้นอาการของซางฟูเหริน...

เพยยำเหยียดข้อมมือเข้าใจ ที่แท้ซางฟูเหรินชิงชัดเพราะไม่ปรารถนาให้พระสนมผู้นั้นชัดทอดไปถึงโอรสของตน แม้จะขี้ม แต่ก็ขมวดคิ้วยามนึกถึงความจริงซึ่งน่าสงสัยข้อหนึ่ง

หากเหล่านางกำนัลชั้นที่พากันพูดว่าชายชู้ที่แท้จริงคือองค์ชายสาม เช่นนั้น...เป็นไปได้หรือที่เงินฉื่อเล่อฮ่องเต้จะไม่ทรงทราบ

นางคิดแล้วก็ถอนหายใจ แน่ใจนักกว่าเรื่องนี้ต้องไปถึงพระภรรยาของฝ่าบาท แต่คงเป็นพระองค์เองที่ทรงนั่งเฉย ประหนึ่งว่าชายชู้คือองค์ชายสามตามคำ

กล่าวโทษ

ร่างบางเล็กล้มตัวลงนอนอีกครั้ง ยกมือขึ้นกดบริเวณขมับ หลับตาลง
ขณะที่พยายามนึก

‘องค์ชายสามผู้...มีหน้าตาเช่นใดกันหนอ’